

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych ⁽¹⁾ 1
- ★ Dyrektywa 2007/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. uchylająca dyrektywę Rady 71/304/EWG dotyczącą zniesienia ograniczeń swobody świadczenia usług w odniesieniu do zamówień publicznych na roboty budowlane oraz udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane wykonawcom działającym za pośrednictwem agencji i oddziałów ⁽¹⁾ 22

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

- ★ Decyzja nr 623/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. zmieniająca dyrektywę 2002/2/WE zmieniającą dyrektywę Rady 79/373/EWG w sprawie obrotu mieszanekami paszowymi 23
- ★ Decyzja nr 624/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiająca program działań dla celów we Wspólnocie (Cła 2013) 25

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

DYREKTYWY

DYREKTYWA 2007/23/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 23 maja 2007 r.

w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne obowiązujące w państwach członkowskich w odniesieniu do wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych różnią się, w szczególności w odniesieniu do cech związanych z bezpieczeństwem i działaniem.
- (2) Te przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, mogące stwarzać bariery w handlu w ramach Wspólnoty, należy zharmonizować w celu zapewnienia swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych na rynku wewnętrznym przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i bezpieczeństwa oraz ochrony zarówno konsumentów, jak i profesjonalnych użytkowników końcowych.
- (3) Dyrektywa Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego ⁽³⁾ nie obejmuje swoim zakresem wyrobów pirotechnicznych i stanowi, iż wyroby pirotechniczne wymagają odpowiednich środków celem zapewnienia ochrony konsumentów i bezpieczeństwa

publicznego oraz że w tej dziedzinie planowana jest dodatkowa dyrektywa.

- (4) Dyrektywa Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi ⁽⁴⁾ ustanawia wymagania bezpieczeństwa dla zakładów, w których znajdują się materiały wybuchowe, w tym materiały pirotechniczne.
- (5) Wyroby pirotechniczne powinny obejmować wyroby pirotechniczne widowiskowe, wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego oraz wyroby pirotechniczne do zastosowań technicznych, takich jak generatory gazu stosowane w poduszkach powietrznych lub w napinaczach pasów bezpieczeństwa.
- (6) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do wyrobów pirotechnicznych, w których przypadku obowiązuje dyrektywa Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków ⁽⁵⁾ oraz odnośne konwencje międzynarodowe w niej wspomniane.
- (7) W celu zapewnienia odpowiednio wysokich poziomów ochrony wyroby pirotechniczne należy sklasyfikować przede wszystkim zgodnie z poziomem zagrożenia związanego z rodzajem zastosowania, przeznaczeniem lub powodowanym natężeniem dźwiękowym.
- (8) Zgodnie z zasadami zawartymi w rezolucji Rady z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie nowego podejścia do harmonizacji oraz normalizacji technicznej ⁽⁶⁾ wyrób pirotechniczny powinien być zgodny z przepisami niniejszej dyrektywy w chwili wprowadzania wyrobu na rynek wspólnotowy po raz pierwszy. Z uwagi na obchodzone

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 18.8.2006, str. 7.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 30 listopada 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 16 kwietnia 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.1993, str. 20. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 97).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 46 z 17.2.1997, str. 25. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2002/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 324 z 29.11.2002, str. 53).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 136 z 4.6.1985, str. 1.

- w państwach członkowskich uroczystości religijne, kulturalne i tradycyjne, wyroby pirotechniczne widowiskowe skonstruowane przez producenta na użytek własny nie mogą być uznane za wprowadzone do obrotu, jeżeli państwo członkowskie zatwierdza ich użycie na swoim terytorium i w związku z tym nie muszą spełniać postanowień niniejszej dyrektywy.
- (9) Biorąc pod uwagę zagrożenia nierozzerwalnie związane z używaniem wyrobów pirotechnicznych, właściwe jest ustalenie ograniczeń wiekowych związanych ze sprzedażą tych wyrobów konsumentom i korzystaniem z nich oraz zapewnienie, by ich etykieta zawierała wystarczające i odpowiednie informacje na temat bezpiecznego stosowania, w celu ochrony ludzkiego zdrowia, bezpieczeństwa oraz środowiska. Należy zastrzec, by określone wyroby pirotechniczne były udostępniane wyłącznie upoważnionym specjalistom dysponującym odpowiednią wiedzą, kwalifikacjami i doświadczeniem. W przypadku wymogów dotyczących etykietowania wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do pojazdów należy uwzględnić obowiązującą praktykę oraz fakt, że wyroby te są dostarczane wyłącznie odbiorcom prowadzącym działalność zawodową.
- (10) Używanie wyrobów pirotechnicznych, a w szczególności wyrobów pirotechnicznych widowiskowych, podlega bardzo różnicowanym zwyczajom i tradycjom kulturowym w poszczególnych państwach członkowskich. Powoduje to konieczność umożliwienia państwom członkowskim przyjęcia środków krajowych w celu ograniczenia korzystania z lub sprzedaży ludności niektórych kategorii wyrobów pirotechnicznych widowiskowych ze względów bezpieczeństwa publicznego.
- (11) Właściwe jest ustanowienie zasadniczych wymagań bezpieczeństwa dla wyrobów pirotechnicznych w celu ochrony konsumentów i uniknięcia wypadków.
- (12) Odpowiedzialność za zapewnienie zgodności wyrobów pirotechnicznych z niniejszą dyrektywą, a w szczególności z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa, powinien ponosić producent. Jeżeli producent nie ma siedziby na terytorium Wspólnoty, osoba fizyczna bądź prawna importująca wyroby pirotechniczne do Wspólnoty powinna zagwarantować wywiązanie się przez producenta z obowiązków spoczywających na nim na mocy niniejszej dyrektywy lub przejąć na siebie wszystkie obowiązki producenta.
- (13) Przy spełnieniu zasadniczych wymagań bezpieczeństwa państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości zabrania, ograniczania lub utrudniania swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych. Stosowanie niniejszej dyrektywy nie powinno naruszać krajowego ustawodawstwa odnoszącego się do wydawania przez państwa członkowskie zezwoleń producentom, dystrybutorom oraz importerom.
- (14) W celu ułatwienia procesu wykazywania zgodności z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa opracowuje się zharmonizowane normy związane z projektowaniem, wytwarzaniem i badaniem takich wyrobów.
- (15) Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC) oraz Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI) opracowują, przyjmują i zmieniają zharmonizowane normy europejskie. Organy te uznaje się za właściwe do przyjmowania zharmonizowanych norm, sporządzanych zgodnie z ogólnymi wytycznymi w zakresie współpracy pomiędzy nimi a Komisją Europejską oraz Europejskim Stowarzyszeniem Wolnego Handlu ⁽¹⁾ oraz zgodnie z procedurą określoną w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych ⁽²⁾. W odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych ogólnościowe kierunki europejskiego sektora dostaw pojazdów powinny przejawiać się w postaci uwzględniania odpowiednich międzynarodowych norm ISO.
- (16) W myśl „Nowego podejścia do harmonizacji oraz normalizacji technicznej” należy domniemywać zgodność z podstawowymi wymogami bezpieczeństwa przewidzianymi w niniejszej dyrektywie wyrobów pirotechnicznych produkowanych zgodnie ze zharmonizowanymi normami.
- (17) W decyzji 93/465/EWG z dnia 22 lipca 1993 r. dotyczącej modułów stosowanych w różnych fazach procedur oceny zgodności oraz zasad umieszczania i używania oznakowania zgodności CE, które mają być stosowane w dyrektywach harmonizacji technicznej ⁽³⁾, Rada wprowadziła zharmonizowane środki stosowania procedur oceny zgodności. Zastosowanie tych modułów do wyrobów pirotechnicznych umożliwi określenie odpowiedzialności producentów oraz organów zaangażowanych w procedurę oceny zgodności poprzez uwzględnienie charakteru określonych wyrobów pirotechnicznych.
- (18) Grupy wyrobów pirotechnicznych podobnych pod względem budowy, działania lub zachowania winny być poddawane ocenie przez jednostki notyfikowane jako rodziny produktów.
- (19) Jako warunek dopuszczenia do rynku wyroby pirotechniczne powinny posiadać oznakowanie CE potwierdzające ich zgodność z przepisami niniejszej dyrektywy i umożliwiające ich swobodny przepływ we Wspólnocie.
- (20) Zgodnie z „Nowym podejściem do harmonizacji i normalizacji technicznej” konieczne jest zastosowanie procedury klauzuli ochronnej umożliwiającej kwestionowanie zgodności artykułu pirotechnicznego lub jego braków. Zgodnie z powyższym państwa członkowskie powinny zatem podjąć wszelkie właściwe środki zakazujące lub ograniczające wprowadzanie do obrotu produktów oznaczonych znakiem CE lub wycofujące je z rynku, jeżeli stanowią one zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów przy ich zastosowaniu zgodnym z przeznaczeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 91 z 16.4.2003, str. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem przystąpienia z 2003 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 220 z 30.8.1993, str. 23.

- (21) Jeśli chodzi o bezpieczeństwo w transporcie, przepisy dotyczące transportu wyrobów pirotechnicznych podlegają międzynarodowym konwencjom i umowom, w tym zaleceniom Narodów Zjednoczonych w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych.
- (22) Państwa członkowskie powinny określić zasady regulujące kary stosowane w przypadku naruszeń przepisów krajowego prawodawstwa transponującego niniejszą dyrektywę i zapewnić ich stosowanie. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (23) W interesie producenta i importera leży dostarczanie bezpiecznych produktów w celu uniknięcia kosztów wynikających z odpowiedzialności za wadliwe produkty wyrządzające szkody osobom i w zakresie własności prywatnej. W tym względzie dyrektywa Rady 85/374/EWG z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących odpowiedzialności za produkty wadliwe⁽¹⁾ uzupełnia niniejszą dyrektywę, jako że dyrektywa ta narzuca producentom i importerom surowy system odpowiedzialności i gwarantuje właściwy poziom ochrony konsumenta. Ponadto niniejsza dyrektywa stanowi, że jednostki notyfikowane winny być właściwie ubezpieczone w zakresie ich działalności zawodowej, chyba że odpowiedzialność za nie ponosi państwo zgodnie z przepisami prawa krajowego lub samo państwo członkowskie jest bezpośrednio odpowiedzialne za badania.
- (24) Istotne jest zapewnienie okresu przejściowego umożliwiającego stopniowe dostosowywanie przepisów krajowych w określonych dziedzinach. Należy zapewnić producentom i importerom czas na skorzystanie ze wszelkich praw wynikających z przepisów krajowych obowiązujących przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, np. na sprzedanie zapasów wyprodukowanych towarów. Ponadto specjalne okresy przejściowe przewidziane przy stosowaniu niniejszej dyrektywy zapewniłyby dodatkowy czas na przyjęcie zharmonizowanych norm oraz zagwarantowałyby szybkie wdrożenie niniejszej dyrektywy, aby wzmocnić ochronę konsumenta.
- (25) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (26) Środki niezbędne w celu wykonania niniejszej dyrektywy należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.
- (27) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do przyjmowania wspólnotowych środków dotyczących zaleceń Organizacji Narodów Zjednoczonych, wymogów z zakresu etykietowania wyrobów pirotechnicznych oraz dostosowania do postępu technicznego załączników II i III, odnoszących się do wymogów bezpieczeństwa oraz procedur oceny zgodności. Ponieważ środki te mają charakter ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy i/lub uzupełnienie niniejszej dyrektywy poprzez dodanie do niej nowych innych niż istotne elementów, muszą one być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (28) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽³⁾ państwa członkowskie są zachęcane do opracowania oraz upublicznienia, na własny użytek oraz w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie zobrazują współzależność pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transponującymi.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cele i zakres

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy opracowane w celu osiągnięcia swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych na rynku wewnętrznym oraz ma na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony ludzkiego zdrowia, bezpieczeństwa publicznego oraz ochrony i bezpieczeństwa konsumentów, przy uwzględnieniu odpowiednich aspektów związanych z ochroną środowiska.
2. Niniejsza dyrektywa określa zasadnicze wymagania w zakresie bezpieczeństwa, które muszą spełnić wyroby pirotechniczne, aby można je było wprowadzić do obrotu.
3. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wyrobów pirotechnicznych określonych w art. 2 ust. 1–5.
4. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:
 - a) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych zgodnie z prawem krajowym do niehandlowego wykorzystania przez siły zbrojne, policję i straż pożarną;
 - b) wyposażenia wchodzącego w zakres dyrektywy 96/98/WE w sprawie wyposażenia statków;
 - c) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym;
 - d) kapiszonów przeznaczonych specjalnie do zabawek i innych wyrobów wchodzących w zakres dyrektywy Rady 88/378/EWG z dnia 3 maja 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących bezpieczeństwa zabawek⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 7.8.1985, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 1999/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 141 z 4.6.1999, str. 20).

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽³⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 187 z 16.7.1988, str. 1.

- e) materiałów wybuchowych wchodzących w zakres dyrektywy 93/15/EWG;
- f) amunicji, tzn. pocisków i materiałów miotających, oraz ślepej amunicji wykorzystywanych w broni ręcznej innych rodzajach broni palnej artyleryjskiej.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „wyrób pirotechniczny” oznacza każdy wyrób zawierający substancje wybuchowe bądź wybuchowe mieszanki substancji stworzonych w celu wygenerowania ciepła, światła, dźwięku, gazu bądź dymu, bądź też kombinacji takich efektów w drodze samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej;
- 2) „wprowadzenie do obrotu” oznacza pierwsze, odpłatne lub nieodpłatne, udostępnienie na rynku wspólnotowym określonego produktu w celu jego dystrybucji i/lub wykorzystania. Wyroby pirotechniczne widowiskowe wytworzone przez producenta na użytek własny nie są uznawane za wprowadzane do obrotu, jeżeli państwo członkowskie zatwierdza ich użycie na swoim terytorium;
- 3) „wyrób pirotechniczny widowiskowy” oznacza wyrób pirotechniczny przeznaczony do celów rozrywkowych;
- 4) „wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego” oznaczają wyroby pirotechniczne przeznaczone do wykorzystania na scenie wewnątrz lub na zewnątrz, w tym przy produkcji filmowej i telewizyjnej lub do podobnego użytku;
- 5) „wyroby pirotechniczne do pojazdów” oznaczają elementy urządzeń bezpieczeństwa w pojazdach zawierające substancje pirotechniczne wykorzystywane do uruchamiania tych lub innych urządzeń;
- 6) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która projektuje lub wytwarza wyrób pirotechniczny lub powoduje zaprojektowanie i wytworzenie takiego wyrobu celem wprowadzenia go do obrotu pod własnym nazwiskiem lub znakiem towarowym;
- 7) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną mającą siedzibę na terytorium Wspólnoty, która udostępnia wyrób pirotechniczny pochodzący z kraju trzeciego na rynku wspólnotowym po raz pierwszy w trakcie prowadzenia przez nią działalności gospodarczej;
- 8) „dystrybutor” oznacza jakąkolwiek osobę fizyczną lub prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia wyrób pirotechniczny na rynku w ramach prowadzonej przez siebie działalności;
- 9) „zharmonizowana norma” oznacza normę europejską przyjętą przez europejski organ normalizacyjny zgodnie z upoważnieniem Komisji zgodnie z procedurami określonymi w dyrektywie 98/34/WE, zgodność z którymi nie jest obowiązkowa;
- 10) „osoba o wiedzy specjalistycznej” oznacza osobę upoważnioną przez państwo członkowskie do zajmowania się lub korzystania na jego terytorium z wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 4, wyrobów pirotechnicznych klasy T2 przeznaczonych do użytku teatralnego i/lub innych wyrobów pirotechnicznych klasy P2, określonych w art. 3.

Artykuł 3

Klasyfikacja

1. Wyroby pirotechniczne podlegają klasyfikacji przez producenta zgodnie z rodzajem ich wykorzystania, przeznaczeniem i poziomem zagrożenia, w tym z ich poziomem hałasu. Jednostki notyfikowane, o których mowa w art. 10, potwierdzają klasyfikację w ramach procedur oceny zgodności zgodnie z art. 9.

Klasyfikacja ta jest następująca:

a) Wyroby pirotechniczne widowiskowe

Klasa 1: wyroby pirotechniczne widowiskowe o bardzo niskim stopniu zagrożenia i nieistotnym poziomie hałasu przeznaczone do użytku na obszarach zamkniętych, w tym wyroby pirotechniczne widowiskowe przeznaczone do użytku w budynkach mieszkalnych;

Klasa 2: wyroby pirotechniczne widowiskowe o niskim stopniu zagrożenia i niskim poziomie hałasu przeznaczone do użytku na zewnątrz na obszarach zamkniętych;

Klasa 3: wyroby pirotechniczne widowiskowe o średnim stopniu zagrożenia przeznaczone do użytku na zewnątrz na dużych otwartych przestrzeniach i których poziom hałasu nie jest szkodliwy dla zdrowia ludzkiego;

Klasa 4: wyroby pirotechniczne widowiskowe o wysokim stopniu zagrożenia, przeznaczone do obsługi wyłącznie przez osoby o wiedzy specjalistycznej, zwane popularnie „wyrobami pirotechnicznymi widowiskowymi do zastosowań profesjonalnych” i których poziom hałasu nie jest szkodliwy dla zdrowia ludzkiego.

b) Wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego

Klasa T1: wyroby pirotechniczne do zastosowań scenicznych, o niskim stopniu zagrożenia;

Klasa T2: wyroby pirotechniczne do zastosowań scenicznych przeznaczone do użytku wyłącznie przez osoby o wiedzy specjalistycznej.

c) Pozostałe wyroby pirotechniczne

Klasa P1: wyroby pirotechniczne inne niż wyroby pirotechniczne widowiskowe i wyroby pirotechniczne do użytku teatralnego, o niskim stopniu zagrożenia;

Klasa P2: wyroby pirotechniczne inne niż wyroby pirotechniczne widowiskowe i wyroby pirotechniczne do użytku teatralnego, przeznaczone do obsługi lub użytku wyłącznie przez osoby o wiedzy specjalistycznej.

2. Państwa członkowskie zobowiązane są informować Komisję o procedurach, za pomocą których określają i upoważniają osoby o wiedzy specjalistycznej.

Artykuł 4

Obowiązki producenta, importera i dystrybutora

1. Producent zobowiązany jest zapewnić, by wyroby pirotechniczne wprowadzane do obrotu były zgodne z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I.

2. Jeżeli producent nie posiada siedziby na terytorium Wspólnoty, importer wyrobów pirotechnicznych zapewni, że producent spełnia obowiązki wynikające z niniejszej dyrektywy lub że zostaną one spełnione przez samego importera.

Importer może być uprawniony przez władze i organy na terytorium Wspólnoty w odniesieniu do tych obowiązków.

3. Dystrybutorzy działają z należytą starannością zgodnie z obowiązującymi przepisami wspólnotowymi. Weryfikują oni w szczególności, czy wyrób pirotechniczny posiada wymagane oznakowanie zgodności oraz wymagane dokumenty.

4. Producenci wyrobów pirotechnicznych:

- a) przedkładają wyrób pirotechniczny jednostce notyfikowanej, o której mowa w art. 10, która przeprowadza ocenę zgodności zgodnie z art. 9; i
- b) umieszczają oznakowanie CE i etykietę wyrobu pirotechnicznego zgodnie z art. 11 i art. 12 lub 13.

Artykuł 5

Wprowadzenie do obrotu

1. Państwa członkowskie przyjmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, że wyroby pirotechniczne będą mogły zostać wprowadzone do obrotu tylko wówczas, gdy spełniają wymagania niniejszej dyrektywy, posiadają oznakowanie CE i są zgodne ze zobowiązaniami związanymi z oceną zgodności.

2. Państwa członkowskie przyjmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, by wyroby pirotechniczne nie posiadały oznakowania CE w nieuzasadnionych przypadkach.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

1. Państwa członkowskie nie zabraniają, nie ograniczają ani nie utrudniają wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych spełniających wymagania niniejszej dyrektywy.

2. Przepisy niniejszej dyrektywy nie uniemożliwiają państwom członkowskim przyjęcia środków uzasadnionych względami porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ochrony środowiska, służących zakazowi lub ograniczeniu posiadania, korzystania z lub sprzedaży ludności wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 2 i 3, wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego i innych wyrobów pirotechnicznych.

3. Podczas targów, wystaw i pokazów handlowych wyrobów pirotechnicznych państwa członkowskie zobowiązują się nie utrudniać pokazu i użycia wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z przepisami niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że widoczny znak wyraźnie wskazuje nazwę i datę danych targów handlowych, wystawy lub pokazu oraz niezgodność i niedostępność do sprzedaży tych wyrobów do momentu zapewnienia zgodności przez producenta, jeżeli ma on siedzibę na terytorium Wspólnoty, lub przez importera. Podczas tego rodzaju imprez należy stosować odpowiednie środki bezpieczeństwa, zgodnie z wymaganiami określonymi przez właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie zobowiązują się nie utrudniać swobodnego przepływu i wykorzystania wyrobów pirotechnicznych wytworzonych dla celów badań, rozwoju i prób, niezgodnych z przepisami niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że widoczny znak wyraźnie wskazuje ich niezgodność i niedostępność dla celów innych niż rozwój, próby i badania.

Artykuł 7

Ograniczenia wiekowe

1. Wyrobów pirotechnicznych nie sprzedaje się ani w inny sposób nie udostępnia konsumentom niespełniającym podanych poniżej wymagań wiekowych:

- a) *Wyroby pirotechniczne widowiskowe*

Klasa 1: 12 lat.

Klasa 2: 16 lat.

Klasa 3: 18 lat.

- b) *Pozostałe wyroby pirotechniczne i wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego*

Klasa T1 i P1: 18 lat.

2. Państwa członkowskie mogą podnieść wymagania wiekowe określone w ust. 1, w przypadku gdy jest to uzasadnione względami porządku i bezpieczeństwa publicznego. Państwa członkowskie mogą również obniżyć wymagania wiekowe dla osób posiadających przeszkolenie zawodowe lub odbywających takie szkolenie.

3. Producenci, importerzy i dystrybutorzy nie sprzedają ani nie udostępniają w inny sposób następujących wyrobów pirotechnicznych osobom innym niż osoby o wiedzy specjalistycznej:

- a) wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy 4;

- b) wyroby pirotechniczne klasy P2 i wyroby pirotechniczne klasy T2 przeznaczone do użytku teatralnego.

Artykuł 8

Zharmonizowane normy

1. Zgodnie z procedurami określonymi w dyrektywie 98/34/WE Komisja może zwrócić się do europejskich organów normalizacyjnych o sporządzenie bądź dokonanie przeglądu

norm europejskich pod kątem zgodności z niniejszą dyrektywą lub też zachęcić odpowiednie organy międzynarodowe do ustalenia bądź zrewidowania międzynarodowych norm.

2. Komisja publikuje odesłania do takich zharmonizowanych norm w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Państwa członkowskie zapewnią znajomość i przyjęcie zharmonizowanych norm ogłoszonych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Państwa członkowskie uznają wyroby pirotechniczne objęte zakresem niniejszej dyrektywy, które są zgodne z odpowiednimi krajowymi normami transponującymi zharmonizowane normy ogłoszone w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, za zgodne z zasadniczymi wymogami bezpieczeństwa określonymi w załączniku I. Państwa członkowskie opublikują numery referencyjne krajowych norm transponujących zharmonizowane normy.

Przy przyjmowaniu norm krajowych będących transpozycją norm zharmonizowanych państwa członkowskie publikują ich numery referencyjne.

4. W przypadku uznania przez państwo członkowskie bądź Komisję, iż normy zharmonizowane, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, nie spełniają w pełni zasadniczych wymogów bezpieczeństwa określonych w załączniku I, Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie przekazuje sprawę Stałemu Komitetowi ustanowionemu dyrektywą 98/34/WE, podając powody. Stały Komitet wydaje opinię w terminie sześciu miesięcy od takiego przekazania. W świetle opinii Stałego Komitetu Komisja powiadamia państwa członkowskie o środkach, które należy przyjąć w odniesieniu do norm zharmonizowanych oraz publikacji, o której mowa w ust. 2.

Artykuł 9

Procedury oceny zgodności

W celu oceny zgodności wyrobów pirotechnicznych producent stosuje jedną z poniższych procedur:

- a) procedurę badania typu WE (moduł B) określoną w załączniku II sekcja 1 oraz, zależnie od wyboru producenta, jedną z następujących:
 - (i) procedurę badania zgodności z typem (moduł C) określoną w załączniku II sekcja 2;
 - (ii) procedurę zapewnienia jakości produkcji (moduł D) określoną w załączniku II sekcja 3; lub
 - (iii) procedurę zapewnienia jakości produktu (moduł E) określoną w załączniku II sekcja 4;
- b) procedurę sprawdzania jednostkowego (moduł G) określoną w załączniku II sekcja 5; lub
- c) procedurę zapewnienia jakości całego produktu (moduł H) określoną w załączniku II sekcja 6, w zakresie dotyczącym wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 4.

Artykuł 10

Jednostki notyfikowane

1. Państwa członkowskie notyfikują Komisji i innym państwom członkowskim wyznaczone przez siebie jednostki, które będą przeprowadzać procedury oceny zgodności, o których mowa w art. 9, jak również wyznaczone im szczególne zadania, a także nadane im wcześniej przez Komisję numery identyfikacyjne.

2. Komisja udostępnia publicznie na swojej stronie internetowej wykaz jednostek notyfikowanych wraz z ich numerami identyfikacyjnymi oraz zadaniami, które zostały im przydzielone. Komisja zapewnia stałą aktualizację tego wykazu.

3. Podczas oceny jednostek, które mają zostać notyfikowane Komisji, państwa członkowskie stosują minimalne kryteria wymienione w załączniku III. Jednostki spełniające kryteria oceny ustanowione w odpowiednich normach zharmonizowanych uważa się za spełniające odpowiednie kryteria minimalne.

4. Państwo członkowskie, które notyfikowało Komisji określoną jednostkę, wycofuje notyfikację, jeżeli odkryje, że jednostka ta przestała spełniać kryteria, o których mowa w ust. 3. Państwo to niezwłocznie powiadamia o tym inne państwa członkowskie i Komisję.

5. W przypadku cofnięcia notyfikacji jednostki notyfikowanej zaświadczenia zgodności oraz odnośne dokumenty dostarczone przez tę jednostkę zachowują ważność, z wyjątkiem przypadków, gdy stwierdzono bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa.

6. Komisja udostępnia publicznie na swojej stronie internetowej informacje o cofnięciu notyfikacji jednostki notyfikowanej.

Artykuł 11

Obowiązek umieszczania oznakowania CE

1. Po pomyślnym zakończeniu oceny zgodności zgodnie z art. 9, producenci umieszczają w sposób widoczny, czytelny i nieusuwalny oznakowanie CE na samych wyrobach pirotechnicznych lub, jeżeli nie jest to możliwe, na przymocowanej do nich tabliczce znamionowej albo na opakowaniu. Tabliczka znamionowa musi być tak zaprojektowana, aby umożliwić jej ponowne użycie.

Wzór oznakowania CE, jaki należy zastosować, jest zgodny z decyzją 93/465/EWG.

2. Znaki lub napisy, których znaczenie i formę osoby trzecie mogłyby mylić z oznakowaniem CE, nie mogą być umieszczane na wyrobach pirotechnicznych. Wszelkie inne znaki można umieszczać na wyrobach pirotechnicznych, pod warunkiem że nie pogorszy to widoczności i czytelności oznakowania CE.

3. W przypadku gdy wyroby pirotechniczne podlegają innym aktom prawnym Wspólnoty obejmującym inne aspekty i nakazującym umieszczenie oznakowania CE, oznakowanie to oznacza założenie, że wyżej wymienione wyroby są również zgodne z przepisami innych aktów prawnych, które mają do nich zastosowanie.

Artykuł 12

Etykietowanie wyrobów innych niż wyroby pirotechniczne samochodowe

1. Producenci zapewniają, by wyroby pirotechniczne inne niż wyroby pirotechniczne samochodowe posiadały odpowiednie etykiety, umieszczone w sposób widoczny, czytelny i nieusuwalny, w języku(-ach) urzędowym(-ych) państwa członkowskiego, w którym wyrób sprzedaje się konsumentowi.

2. Etykieta wyrobu pirotechnicznego zawiera przynajmniej nazwę i adres producenta lub, w przypadku gdy producent nie posiada siedziby na terytorium Wspólnoty, nazwę producenta oraz nazwę i adres importera, nazwę i typ wyrobu, minimalne wymagania wiekowe zgodnie z określeniem w art. 7 ust. 1 i 2, odpowiednią klasę i instrukcję obsługi, rok produkcji dla klasy 3 i 4 oraz, w stosownych przypadkach, minimalną bezpieczną odległość. Etykieta określa równoważnik ilości netto (NEQ) aktywnego materiału wybuchowego.

3. Ponadto wyroby pirotechniczne widowiskowe powinny zawierać przynajmniej następujące informacje:

Klasa 1: w stosownych przypadkach: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i minimalną bezpieczną odległość.

Klasa 2: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i w stosownych przypadkach minimalną bezpieczną odległość.

Klasa 3: „tylko do stosowania na wolnym powietrzu” i minimalną bezpieczną odległość.

Klasa 4: „tylko do obsługi przez osoby o wiedzy specjalistycznej” i minimalną bezpieczną odległość.

4. Ponadto wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego powinny zawierać przynajmniej następujące informacje:

Klasa T1: w stosownych przypadkach: „do użytku wyłącznie na wolnym powietrzu” i minimalną bezpieczną odległość.

Klasa T2: „do użytku wyłącznie przez osoby o wiedzy specjalistycznej” oraz minimalną bezpieczną odległość.

5. Jeśli na wyrobie pirotechnicznym nie ma wystarczająco dużo miejsca, aby umieścić etykietę wymaganą w ust. 2 do 4, informacje te należy umieścić na najmniejszej jednostce opakowania.

6. Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania do wyrobów pirotechnicznych pokazywanych podczas targów, wystaw i pokazów w celach handlowych, o których mowa w art. 6 ust. 3 dyrektywy, ani do wyrobów pirotechnicznych wytworzonych dla celów badań, rozwoju i prób, o których mowa w art. 6 ust. 4.

Artykuł 13

Etykietowanie wyrobów pirotechnicznych samochodowych

1. Etykieta wyrobów pirotechnicznych samochodowych zawiera nazwę producenta lub, w przypadku gdy producent nie posiada siedziby na terytorium Wspólnoty, nazwę importera, nazwę i rodzaj wyrobu oraz instrukcję bezpieczeństwa.

2. W sytuacji gdy na wyrobie nie ma wystarczająco dużo miejsca, aby opatrzyć go etykietą opisaną w ust. 1, informacje należy umieścić na opakowaniu.

3. Arkusz danych dotyczących bezpieczeństwa opracowany zgodnie z załącznikiem do dyrektywy Komisji 2001/58/WE z dnia 27 lipca 2001 r.⁽¹⁾ dostarczany jest profesjonalnym użytkownikom w języku, w którym sobie zażyczą.

Arkusz danych dotyczących bezpieczeństwa może zostać dostarczony w formie papierowej lub elektronicznej, pod warunkiem że adresat dysponuje niezbędnymi środkami uzyskania dostępu do niego.

Artykuł 14

Nadzór rynku

1. Państwa członkowskie przyjmują wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia, by wyroby pirotechniczne mogły zostać wprowadzone do obrotu tylko wówczas, gdy odpowiednio przechowywane i wykorzystywane zgodnie z przeznaczeniem nie będą zagrażały zdrowiu i bezpieczeństwu osób.

2. Państwa członkowskie przeprowadzają regularne kontrole wyrobów pirotechnicznych przy ich wprowadzaniu na terytorium Wspólnoty oraz w miejscach ich przechowywania i produkcji.

3. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zagwarantowania, że podczas przemieszczania wyrobów pirotechnicznych na obszarze Wspólnoty przestrzegane są wymogi bezpieczeństwa publicznego oraz ochrony przewidziane w niniejszej dyrektywie.

4. Państwa członkowskie organizują i przeprowadzają odpowiedni nadzór wyrobów wprowadzonych do obrotu, biorąc odpowiednio pod uwagę założenia zgodności wyrobów noszących oznakowanie CE.

5. Państwa członkowskie co roku informują Komisję o prowadzonych przez nie działaniach w zakresie nadzoru rynku.

6. W przypadku stwierdzenia przez państwo członkowskie, że wyrób pirotechniczny noszący oznakowanie CE, posiadający deklarację zgodności WE i używany zgodnie z przeznaczeniem może zagrozić zdrowiu i bezpieczeństwu osób, przyjmuje ono wszelkie stosowne środki tymczasowe w celu wycofania tego wyrobu z rynku, uniemożliwienia jego wprowadzenia do obrotu bądź ograniczenia jego swobodnego przepływu. Państwo członkowskie powiadamia o tym Komisję i inne państwa członkowskie.

7. Komisja udostępnia publicznie na swojej stronie internetowej nazwy wyrobów, które zgodnie z ust. 6 zostały wycofane z rynku, zakazane lub których wprowadzanie do obrotu podlega ograniczeniom.

⁽¹⁾ Dz.U. L 212 z 7.8.2001, str. 24.

Artykuł 15

Szybkie informowanie o wyrobach stanowiących poważne ryzyko

W przypadku gdy państwo członkowskie ma dostateczne powody, by sądzić, iż wyrób pirotechniczny stanowi poważne ryzyko dla zdrowia/lub bezpieczeństwa osób we Wspólnocie, powiadamia o tym Komisję i inne państwa członkowskie i dokonuje odpowiedniej oceny. Powiadamia ono Komisję i inne państwa członkowskie o powodach i wynikach tej oceny.

Artykuł 16

Klauzula ochronna

1. W przypadku gdy państwo członkowskie nie wyraża zgody na środki tymczasowe podjęte przez inne państwo członkowskie w myśl art. 14 ust. 6 lub w przypadku gdy Komisja uzna, że środek taki jest sprzeczny z przepisami wspólnotowymi, Komisja zobowiązana jest niezwłocznie przeprowadzić konsultacje ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, dokonać oceny środków oraz podjąć decyzję, czy środki są uzasadnione, czy też nie. Komisja informuje państwa członkowskie i zainteresowane strony o swoim stanowisku w tej sprawie.

W sytuacji gdy Komisja uzna, że środki krajowe są uzasadnione, państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zagwarantowania wycofania niebezpiecznego wyrobu ze swych rynków krajowych oraz informują o tym Komisję.

W sytuacji gdy Komisja uzna, że środki krajowe są nieuzasadnione, zainteresowane państwo członkowskie wycofuje je.

2. W przypadku gdy środki, o których mowa w ust. 1, opierają się na brakach w zharmonizowanych normach, Komisja przekazuje sprawę komitetowi ustanowionemu dyrektywą 98/34/WE, jeżeli państwo członkowskie, które przyjęło środki, zamierza je utrzymać, a Komisja lub państwo członkowskie wszczynają procedurę, o której mowa w art. 8.

3. W przypadku gdy wyrób pirotechniczny nie jest zgodny, ale posiada oznakowanie CE, właściwe państwo członkowskie podejmuje stosowne działanie w stosunku do podmiotu, który umieścił takie oznakowanie i powiadamia o tym Komisję. Komisja powiadamia pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 17

Środki wiążące się z odmową lub ograniczeniem

1. Wszelkie środki przyjmowane zgodnie z niniejszą dyrektywą

- w celu zakazu lub ograniczenia wprowadzenia wyrobu do obrotu; lub
- w celu wycofania wyrobu z obrotu

podają dokładne powody, na których są one oparte. Informacje o takich środkach są niezwłocznie przekazywane zainteresowanej stronie, która jest jednocześnie powiadamiana o środkach, jakie ma ona do dyspozycji zgodnie z prawem krajowym zainteresowanego państwa członkowskiego, oraz o ograniczeniach czasowych, jakim podlegają takie środki.

2. W przypadku środka, o którym mowa w ust. 1, zainteresowana strona ma możliwość uprzedniego przedstawienia swojej opinii, chyba że jest to niemożliwe ze względu na pilny charakter środka, który należy wprowadzić, co w szczególności uzasadnia wymagania zdrowia publicznego lub bezpieczeństwa.

Artykuł 18

Środki wykonawcze

1. Należy przyjąć następujące środki mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, łącznie z uzupełnieniem jej o nowe, inne niż istotne elementy, zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 19 ust. 2:

- dostosowania niezbędne w celu uwzględnienia przyszłych zmian zaleceń ONZ;
- dostosowania do postępu technicznego załączników II i III;
- dostosowania wymogów etykietowania określonych w art. 12 i 13.

2. Należy przyjąć następujące środki zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 19 ust. 3:

- ustanowienie systemu identyfikacji obejmującego numer rejestracyjny oraz rejestrację na szczeblu UE w celu identyfikacji rodzajów wyrobów pirotechnicznych oraz ich producenta;
- ustalenie wspólnych kryteriów regularnego gromadzenia i uaktualniania danych dotyczących wypadków związanych z wyrobami pirotechnicznymi.

Artykuł 19

Komitet

1. Komisję wspiera komitet.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, mają zastosowanie art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, mają zastosowanie art. 5–7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień jej art. 8.

Termin określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 20

Kary

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące kar stosowanych w przypadku naruszeń przepisów krajowego prawodawstwa transponującego niniejszą dyrektywę i zapewniają ich stosowanie. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Państwa członkowskie przyjmują również niezbędne środki umożliwiające im zatrzymanie przesyłek wyrobów pirotechnicznych, które nie są zgodne z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 4 stycznia 2010 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą. Niezwłocznie przedstawią Komisji tekst tych przepisów.

2. Zastosują one te przepisy najpóźniej z dniem 4 lipca 2010 r. dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 1, 2 i 3 oraz z dniem 4 lipca 2013 r. dla pozostałych wyrobów pirotechnicznych, wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 4 oraz wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego.

3. W momencie przyjmowania przez państwa członkowskie wspomniane przepisy powinny zawierać odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

5. Upoważnienia krajowe, których udzielono przed odpowiednim dniem wskazanym w ust. 2, zachowają ważność na terytorium państwa członkowskiego, które udzieliło takiego upoważnienia, do dnia wygaśnięcia lub do 10 lat od dnia wejścia w życie dyrektywy, w zależności od tego, który okres jest krótszy.

6. W drodze odstępstwa od ust. 5 upoważnienia krajowe na wyroby pirotechniczne samochodowe, których udzielono przed odpowiednim dniem wskazanym w ust. 2, zachowają ważność do dnia wygaśnięcia.

Artykuł 22

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 23

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu
Parlamentu Europejskiego

H.G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. GLOSER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zasadnicze wymagania bezpieczeństwa

- 1) Wszystkie wyroby pirotechniczne muszą osiągnąć właściwości funkcjonowania przedstawione przez producenta jednostce notyfikowanej, w celu zapewnienia jak najwyższego poziomu bezpieczeństwa i niezawodności.
- 2) Wszystkie wyroby pirotechniczne muszą być zaprojektowane i wytworzone w taki sposób, żeby przy zastosowaniu odpowiedniej techniki mogły zostać usunięte w sposób minimalnie uciążliwy dla środowiska.
- 3) Wszystkie wyroby pirotechniczne muszą działać prawidłowo, gdy używa się ich zgodnie z przeznaczeniem.

Wszystkie wyroby pirotechniczne należy zbadać w rzeczywistych warunkach. Jeżeli nie jest to możliwe w laboratorium, badania należy przeprowadzić w warunkach, w jakich wyrób pirotechniczny ma być użyty.

W stosownych przypadkach należy rozważyć i zbadać następujące informacje i właściwości:

- a) Projekt, struktura i właściwości charakterystyczne, łącznie ze szczegółowym składem chemicznym (masą i udziałem procentowym wykorzystanych substancji) oraz wymiary.
- b) Stabilność fizyczna i chemiczna wyrobu pirotechnicznego we wszystkich normalnych i przewidywalnych warunkach środowiskowych.
- c) Wrażliwość na normalne, przewidywalne obchodzenie się i transport.
- d) Zgodność wszystkich składników pod względem stabilności chemicznej.
- e) Odporność wyrobu pirotechnicznego na działanie substancji nawilżającej, jeżeli jest on przewidziany do stosowania w wilgotnych lub mokrych warunkach i jeżeli substancja nawilżająca może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo lub niezawodność.
- f) Odporność wyrobu pirotechnicznego na działanie niskich i wysokich temperatur, jeżeli przewiduje się przechowywanie lub używanie wyrobu pirotechnicznego w takich temperaturach, a chłodzenie lub ogrzewanie komponentu lub całego wyrobu pirotechnicznego może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo i niezawodność.
- g) Cechy bezpieczeństwa polegające na zapobieganiu przedwczesnemu lub niezamierzonemu zapłonowi lub wybuchowi.
- h) Właściwe instrukcje i, w miarę potrzeby, oznaczenia dotyczące bezpiecznego obchodzenia się, składowania, użytkowania (w tym bezpieczne odległości) i pozbywania się w języku lub językach urzędowych przyjmującego państwa członkowskiego.
- i) Odporność wyrobu pirotechnicznego, jego opakowania lub innych części składowych na pogorszenie się jakości w normalnych, przewidywalnych warunkach składowania.
- j) Wyszczególnienie wszystkich urządzeń i akcesoriów oraz instrukcji obsługi potrzebnych do bezpiecznego działania wyrobu pirotechnicznego.

Podczas transportu i normalnego obchodzenia się, o ile instrukcje producenta nie wskazują inaczej, wyroby pirotechniczne powinny zawierać skład pirotechniczny.

- 4) Wyroby pirotechniczne nie powinny zawierać:
 - a) komercyjnych środków wybuchowych, z wyjątkiem prochu dymnego i mieszanek rozbłyskowych;
 - b) wojskowych środków wybuchowych.
- 5) Różne grupy wyrobów pirotechnicznych muszą również spełniać przynajmniej następujące wymagania:

A. Wyroby pirotechniczne widowiskowe

1. Producent zalicza wyroby pirotechniczne widowiskowe do różnych klas zgodnie z art. 3, w zależności od zawartości materiału wybuchowego, bezpiecznej odległości, poziomu hałasu itp. Klasa będzie wyraźnie wskazana na etykiecie.
 - a) Dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 1 muszą być spełnione następujące warunki:
 - (i) bezpieczna odległość musi wynosić co najmniej 1 m. Jednakże w stosownych przypadkach bezpieczna odległość może być mniejsza;
 - (ii) maksymalny poziom hałasu nie może przekraczać 120 dB (A, imp) lub równoważnego poziomu hałasu mierzonego za pomocą innej, odpowiedniej metody, w bezpiecznej odległości;

- (iii) klasa 1 nie może zawierać petard, baterii petard, petard rozblyskowych i baterii petard rozblyskowych;
 - (iv) opadające resztki w klasie 1 nie mogą zawierać więcej niż 2,5 mg piorunianu srebra.
 - b) Dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 2 muszą być spełnione następujące warunki:
 - (i) bezpieczna odległość musi wynosić co najmniej 8 m¹. Jednakże w stosownych przypadkach bezpieczna odległość może być mniejsza;
 - (ii) maksymalny poziom hałasu nie może przekraczać 120 dB (A, imp) lub równoważnego poziomu hałasu mierzonego za pomocą innej, odpowiedniej metody, w bezpiecznej odległości.
 - c) Dla wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy 3 muszą być spełnione następujące warunki:
 - i) bezpieczna odległość musi wynosić co najmniej 15 m. Jednakże w stosownych przypadkach bezpieczna odległość może być mniejsza;
 - ii) maksymalny poziom hałasu nie może przekraczać 120 dB (A, imp) lub równoważnego poziomu hałasu mierzonego za pomocą innej, odpowiedniej metody, w bezpiecznej odległości.
 - 2. Wyroby pirotechniczne widowiskowe mogą wyłącznie być skonstruowane z materiałów ograniczających do minimum ryzyko dla zdrowia, mienia i środowiska ze strony odłamków.
 - 3. Sposób zapłonu musi być wyraźnie widoczny lub określony przez etykietę bądź instrukcję.
 - 4. Wyroby pirotechniczne widowiskowe nie mogą poruszać się w sposób nieobliczalny bądź nieprzewidywalny.
 - 5. Wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy 1, 2 i 3 należy chronić przed przypadkowym zapłonem za pomocą osłony, opakowania bądź struktury wyrobu. Wyroby pirotechniczne widowiskowe klasy 4 należy chronić przed przypadkowym zapłonem sposobami określonymi przez producenta.

B. Pozostałe wyroby pirotechniczne

 - 1. Wyroby pirotechniczne muszą być zaprojektowane w taki sposób, by ograniczyć do minimum ryzyko dla zdrowia, mienia i środowiska podczas normalnego korzystania.
 - 2. Sposób zapłonu musi być wyraźnie widoczny lub określony przez etykietę bądź instrukcję.
 - 3. Wyroby pirotechniczne muszą być zaprojektowane w taki sposób, by ograniczyć do minimum ryzyko dla zdrowia, mienia i środowiska ze strony odłamków w razie przypadkowego zapłonu.
 - 4. W stosownych przypadkach wyroby pirotechniczne działają prawidłowo aż do daty ważności określonej przez producenta.

C. Zapalniki

 - 1. Zapalniki muszą być zdolne do pewnego zapłonu i posiadać wystarczającą zdolność zapłonu we wszystkich normalnych przewidywalnych warunkach użytkowania.
 - 2. Zapalniki należy chronić przed wyładowaniem elektrostatycznym w normalnych przewidywalnych warunkach przechowywania i użytkowania.
 - 3. Zapalniki elektryczne należy chronić przed polami elektromagnetycznymi w normalnych przewidywalnych warunkach przechowywania i użytkowania.
 - 4. Osłona zapalników musi mieć odpowiednią wytrzymałość mechaniczną i zapewniać odpowiednią ochronę wypełnienia wybuchowego przy poddaniu normalnemu, przewidywalnemu obciążeniu mechanicznemu.
 - 5. Parametry czasu spalania zapalników należy podać wraz z wyrobem.
 - 6. Charakterystyka elektryczna zapalników elektrycznych musi być wskazana wraz z wyrobem (np. prąd niepowodujący zapłonu, opór itd.).
 - 7. Przewody zapalników elektrycznych muszą posiadać wystarczającą izolację oraz odpowiednią wytrzymałość mechaniczną, włączając w to niezawodność połączenia z zapalnikiem, przy uwzględnieniu przewidywanego zastosowania.

ZAŁĄCZNIK II

Procedury oceny zgodności1. MODUŁ B: **Badanie typu WE**

1. Moduł ten opisuje tę część procedury, w drodze której jednostka notyfikowana upewnia się i stwierdza, że egzemplarz-wzór reprezentatywny dla danej produkcji spełnia odpowiednie przepisy dyrektywy 2007/23/WE (zwanej dalej „dyrektywą”).
2. Wniosek o przeprowadzenie badania typu WE powinien składać producent w wybranej jednostce notyfikowanej.

Wniosek musi zawierać:

- a) nazwę i adres producenta;
- b) pisemne oświadczenie, że taki sam wniosek nie został złożony w żadnej innej jednostce notyfikowanej;
- c) dokumentację techniczną opisaną w pkt 3.

Wnioskodawca musi udostępnić jednostce notyfikowanej egzemplarz-wzór reprezentatywny dla danej produkcji, zwany dalej „typem”. Jednostka notyfikowana może zażądać kolejnych egzemplarzy-wzorów, jeżeli są one potrzebne do przeprowadzenia programu badań.

3. Dokumentacja techniczna musi pozwalać na dokonanie oceny zgodności artykułu z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Musi ona, w zakresie istotnym dla dokonania oceny, obejmować projekt, wytworzenie i działanie artykułu oraz, w zakresie istotnym dla dokonania oceny, zawierać:
 - a) ogólny opis typu;
 - b) projekt koncepcyjny oraz rysunki techniczne i schematy części, podzespołów, obwodów itd.;
 - c) opisy i objaśnienia niezbędne do zrozumienia tych rysunków i schematów oraz działania wyrobu;
 - d) wykaz zharmonizowanych norm określonych w art. 8 niniejszej dyrektywy, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych w celu spełnienia zasadniczych wymagań bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy, jeżeli zharmonizowane normy określone w art. 8 niniejszej dyrektywy nie zostały zastosowane;
 - e) wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań itd.;
 - f) sprawozdania z badań.
4. Jednostka notyfikowana musi:
 - a) zbadać dokumentację techniczną, zweryfikować, czy typ został wytworzony zgodnie z tą dokumentacją i rozpoznać elementy, które zaprojektowano zgodnie z odpowiednimi przepisami zharmonizowanych norm określonych w art. 8 niniejszej dyrektywy, jak również te części, które zostały zaprojektowane bez stosowania odpowiednich przepisów tych zharmonizowanych norm;
 - b) wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów niezbędnych do skontrolowania, czy rozwiązania przyjęte przez producenta spełniają zasadnicze wymagania bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy w przypadku, kiedy normy określone w art. 8 niniejszej dyrektywy nie zostały zastosowane;
 - c) wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów niezbędnych do skontrolowania, czy, jeżeli producent zdecydował się na stosowanie odpowiednich norm, zostały one zastosowane;
 - d) uzgodnić z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia badań i niezbędnych testów.
5. Jeżeli typ spełnia odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy, jednostka notyfikowana powinna wydać wnioskodawcy certyfikat badania typu WE. Certyfikat powinien zawierać nazwę i adres producenta, wynik badań i informacje niezbędne dla identyfikacji zatwierdzonego typu.

Do certyfikatu musi zostać załączony wykaz odpowiednich części dokumentacji technicznej, a kopię zachowuje jednostka notyfikowana.

Jeżeli producentowi odmawia się wydania certyfikatu, jednostka notyfikowana musi przedstawić szczegółowe uzasadnienie takiej odmowy.

Należy przewidzieć procedurę odwoławczą.

6. Wnioskodawca musi powiadomić jednostkę notyfikowaną, która posiada dokumentację techniczną dotyczącą certyfikatu badania typu WE, o wszystkich zmianach zatwierdzonego wyrobu, które muszą uzyskać dodatkowe zatwierdzenie, jeżeli zmiany te mogą mieć wpływ na zgodność z zasadniczymi wymaganiami lub zalecanymi warunkami używania wyrobu. To dodatkowe zatwierdzenie musi być wydane w formie uzupełnienia oryginalnego certyfikatu badania typu WE.
7. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać innym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych i wycofanych certyfikatów badania typu WE oraz ich uzupełnień.
8. Inne jednostki notyfikowane mogą otrzymywać kopie certyfikatów badania typu WE lub uzupełnień do nich. Załączniki do certyfikatów muszą być przechowywane do dyspozycji innych jednostek notyfikowanych.
9. Producent musi przechowywać wraz z dokumentacją techniczną kopie certyfikatów badania typu WE i uzupełnień do nich przez okres przynajmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego wyrobu.

W przypadkach w których producent nie posiada siedziby na terytorium Wspólnoty, obowiązek przechowywania i udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza dany wyrób do obrotu.

2. MODUŁ C: Zgodność z typem

1. Moduł ten opisuje tę część procedury, w drodze której producent zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania typu WE i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy, które mają do nich zastosowanie. Producent musi umieścić oznakowanie WE na każdym wyrobie pirotechnicznym i sporządzić pisemną deklarację zgodności.
2. Producent musi przyjąć wszelkie konieczne środki, aby zapewnić, że proces wytwarzania gwarantuje zgodność wytworzonego wyrobu z typem opisanym w certyfikacie badania typu WE oraz z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy.
3. Producent musi przechowywać kopię deklaracji zgodności przez okres przynajmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego wyrobu.

W przypadkach w których producent nie posiada siedziby na terytorium Wspólnoty, obowiązek przechowywania i udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza dany wyrób do obrotu.

4. Jednostka notyfikowana wybrana przez producenta musi wykonać lub spowodować wykonanie badań wyrobu w przypadkowych odstępach czasu. Odpowiednia próbka gotowych wyrobów pobrana na miejscu przez jednostkę notyfikowaną musi zostać poddana odpowiednim badaniom i testom, określonym w odpowiedniej zharmonizowanej normie, o której mowa w art. 8 niniejszej dyrektywy lub równoważnym, w celu sprawdzenia zgodności wyrobu z wymaganiami niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy co najmniej jedna zbadana próbka wyrobu nie spełnia wymagań, jednostka notyfikowana musi podjąć odpowiednie środki.

Na odpowiedzialność jednostki notyfikowanej w czasie procesu wytwarzania producent umieszcza numer identyfikacyjny tej jednostki.

3. MODUŁ D: Zapewnienie jakości produkcji

1. Moduł ten opisuje procedurę, w drodze której producent spełniający zobowiązania określone w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania typu WE i spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Producent musi umieścić oznakowanie CE na każdym wyrobie i sporządzić pisemną deklarację zgodności. Oznakowaniu CE musi towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrole określone w pkt 4.
2. Producent musi stosować zatwierdzony system zapewnienia jakości produkcji, inspekcji produktu końcowego i badań, o którym mowa w pkt 3. Musi podlegać on kontrolom określonym w pkt 4.

3. System zapewnienia jakości

- 3.1. Producent musi złożyć do wybranej przez siebie jednostki notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie oceny systemu zapewnienia jakości w stosunku do określonych wyrobów pirotechnicznych.

Wniosek musi zawierać:

- a) wszystkie odpowiednie informacje na temat danej klasy wyrobów pirotechnicznych;
- b) dokumentację dotyczącą systemu zapewnienia jakości;
- c) dokumentację techniczną dotyczącą zatwierdzonego typu oraz kopię certyfikatu badania typu WE.

- 3.2. System zapewnienia jakości musi zapewniać zgodność wyrobów pirotechnicznych z typem opisanym w certyfikacie badania typu WE oraz wymaganiami niniejszej dyrektywy, które mają do nich zastosowanie.

Wszystkie elementy, wymagania i przepisy zastosowane przez producenta muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanych zasad postępowania, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu zapewnienia jakości musi pozwalać na spójną interpretację programów zapewnienia jakości, planów, instrukcji i zapisów związanych z systemem zapewnienia jakości.

Musi ona w szczególności zawierać odpowiedni opis:

- a) celów w zakresie jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości wyrobów pirotechnicznych;
- b) procesu wytwarzania, technik kontroli i zapewnienia jakości, procesów i systematycznych działań, które będą stosowane;
- c) badań i testów, które będą przeprowadzane przed, podczas i po procesie wytwarzania, a także częstotliwości ich przeprowadzania;
- d) zapisów związanych z systemem zapewnienia jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy;
- e) środków monitorowania osiągnięcia żądanej jakości wyrobów pirotechnicznych oraz skuteczności działania systemu zapewnienia jakości.

- 3.3. Jednostka notyfikowana musi ocenić system zapewnienia jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania określone w pkt 3.2. Musi on zakładać spełnienie tych wymagań w przypadku systemów zapewnienia jakości, które stosują odpowiednie zharmonizowane normy. W skład zespołu audytorów musi wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny musi obejmować wizytę inspekcyjną w zakładzie producenta.

Należy uzasadniona decyzja musi być notyfikowana producentowi. Musi ona zawierać wyniki badania.

- 3.4. Producent musi zobowiązać się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierdzonego systemu zapewnienia jakości oraz utrzymywania go na właściwym i skutecznym poziomie.

Producent musi informować jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system zapewnienia jakości, o każdej proponowanej zmianie systemu zapewnienia jakości.

Jednostka notyfikowana musi ocenić proponowane zmiany i zdecydować, czy zmieniony system zapewnienia jakości będzie wciąż spełniać wymagania określone w pkt 3.2, czy też wymagana jest jego ponowna ocena.

Należy uzasadniona decyzja dotycząca oceny musi być notyfikowana producentowi. Musi ona zawierać wyniki badania.

4. Monitorowanie w ramach odpowiedzialności jednostki notyfikowanej

- 4.1. Celem monitorowania jest upewnienie się, że producent należyte wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierdzonego systemu zapewnienia jakości.

- 4.2. Producent musi umożliwić jednostce notyfikowanej dostęp w celach inspekcyjnych do pomieszczeń wytwórczych, inspekcyjnych, badawczych i magazynowych oraz przekazać jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:
 - a) dokumentację dotyczącą systemu zapewnienia jakości;
 - b) zapisy związane z systemem zapewnienia jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące kalibracji urządzeń i dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy.
- 4.3. Jednostka notyfikowana musi przeprowadzać okresowe audyty w celu upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system zapewnienia jakości, oraz przekazywać producentowi sprawozdanie z audytu.
- 4.4. Jednostka notyfikowana może dodatkowo składać producentowi niezapowiedziane wizyty. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzać badania lub zlecać ich przeprowadzenie w celu zweryfikowania, czy system zapewnienia jakości funkcjonuje prawidłowo; jeżeli to konieczne. Jednostka notyfikowana musi przekazać producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli miało miejsce badanie, sprawozdanie z badania.
5. Przez okres co najmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego wyrobu producent musi przechowywać do dyspozycji władz krajowych:
 - a) dokumentację określoną w pkt 3.1 lit. b);
 - b) dokumentację dotyczącą uaktualnienia określonego w pkt 3.4 ustęp drugi;
 - c) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej określone w pkt 3.4 ustęp czwarty oraz w pkt 4.3 i 4.4.
6. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać pozostałym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych lub cofniętych zatwierdzeń systemów zapewnienia jakości.

4. MODUŁ E: Zapewnienie jakości produktu

1. Moduł ten opisuje procedurę, w drodze której producent spełniający zobowiązania określone w pkt 2 zapewnia i oświadcza, że dane wyroby pirotechniczne są zgodne z typem opisanym w certyfikacie badania typu WE. Producent musi umieścić oznakowanie WE na każdym wyrobie i sporządzić pisemną deklarację zgodności. Oznakowaniu CE musi towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrole określone w pkt 4.
2. Producent musi stosować zatwierdzony system jakości inspekcji gotowego wyrobu pirotechnicznego i badań określonych w pkt 3. Podlega on kontrolom określonym w pkt 4.
3. *System zapewnienia jakości*
 - 3.1. Producent musi złożyć do wybranej przez siebie jednostki notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie oceny systemu zapewnienia jakości w odniesieniu do określonych wyrobów pirotechnicznych.

Wniosek musi zawierać:

 - a) wszystkie odpowiednie informacje na temat danej klasy wyrobów pirotechnicznych;
 - b) dokumentację dotyczącą systemu zapewnienia jakości;
 - c) dokumentację techniczną dotyczącą zatwierzonego typu oraz kopię certyfikatu badania typu WE.
 - 3.2. W ramach systemu zapewnienia jakości każdy wyrób pirotechniczny poddaje się badaniu i przeprowadza się odpowiednie testy zgodnie ze stosowaną(-ymi) zharmonizowaną(-ymi) normą(-ami) określoną(-ymi) w art. 8 niniejszej dyrektywy lub przeprowadza się równoważne testy w celu zweryfikowania zgodności wyrobu z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Wszystkie elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanych zasad postępowania, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu zapewnienia jakości musi pozwalać na spójną interpretację programów zapewnienia jakości, planów, instrukcji i związanych z nimi zapisów.

Musi ona w szczególności zawierać odpowiedni opis:

- a) celów jakości oraz struktury organizacyjnej, obowiązków i uprawnień kierownictwa w odniesieniu do jakości produktu;
- b) badań i testów, które będą przeprowadzane po zakończeniu procesu wytwarzania;
- c) środków monitorowania skuteczności działania systemu zapewnienia jakości;
- d) zapisów związanych z systemem zapewnienia jakości, takich jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące kalibracji urządzeń oraz dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.

- 3.3. Jednostka notyfikowana musi ocenić system zapewnienia jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania określone w pkt 3.2. Musi on zakładać spełnienie tych wymagań w przypadku systemów zapewnienia jakości, które stosują odpowiednie zharmonizowane normy.

W skład zespołu audytorów musi wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny musi obejmować wizytę inspekcyjną w zakładzie producenta.

Należy uzasadniona decyzja dotycząca oceny musi być notyfikowana producentowi. Musi ona zawierać wyniki badania.

- 3.4. Producent musi zobowiązać się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu zapewnienia jakości oraz utrzymywania go na właściwym i skutecznym poziomie.

Producent musi informować jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system zapewnienia jakości, o każdej proponowanej zmianie systemu zapewnienia jakości.

Jednostka notyfikowana musi ocenić proponowane zmiany i zdecydować, czy zmieniony system zapewnienia jakości będzie wciąż spełniał wymagania określone w pkt 3.2, czy też wymagana jest jego ponowna ocena.

Należy uzasadniona decyzja dotycząca oceny musi być notyfikowana producentowi. Musi ona zawierać wyniki badania.

4. *Monitorowanie, za które odpowiedzialna jest jednostka notyfikowana*

- 4.1. Celem monitorowania jest upewnienie się, że producent należy wypełniać zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu zapewnienia jakości.

- 4.2. Producent musi umożliwić jednostce notyfikowanej dostęp w celach inspekcyjnych do pomieszczeń wytwórczych, inspekcyjnych, badawczych i magazynowych oraz przekazać jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:

- a) dokumentację dotyczącą systemu zapewnienia jakości;
- b) dokumentację techniczną;
- c) zapisy związane z systemem jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas testów, dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.

- 4.3. Jednostka notyfikowana musi przeprowadzać okresowe audyty w celu upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system zapewnienia jakości, oraz przekazać producentowi sprawozdanie z audytu.

- 4.4. Jednostka notyfikowana może dodatkowo składać producentowi niezapowiedziane wizyty. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może, o ile to konieczne, przeprowadzać badania lub zlecać ich przeprowadzenie, w celu zweryfikowania, czy system zapewnienia jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana musi przekazać producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli przeprowadzono badanie, sprawozdanie z badania.

5. Przez okres co najmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego wyrobu producent musi przechowywać do dyspozycji władz krajowych:

- a) dokumentację określoną w pkt 3.1 lit. b);
- b) dokumentację dotyczącą zmiany określonej w pkt 3.4 akapit drugi;
- c) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, określone w pkt 3.4 akapit czwarty oraz w pkt 4.3 i 4.4.

6. Każda jednostka notyfikowana musi przekazać pozostałym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych i cofniętych zatwierdzeń systemów zapewnienia jakości.

5. **MODUŁ G: Sprawdzanie jednostkowe**

1. Moduł ten opisuje procedurę, w drodze której producent zapewnia i oświadcza, że wyrób pirotechniczny, dla którego wydano certyfikat określony w pkt 2 jest zgodny z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy. Producent musi umieścić oznakowanie WE na tym wyrobie i sporządzić pisemną deklarację zgodności.
2. Jednostka notyfikowana musi zbadać wyrób pirotechniczny i przeprowadzić właściwe testy wymienione w odpowiedniej(-ich) zharmonizowanej(-ych) normie(-ach) określonej(-ych) w art. 8 niniejszej dyrektywy lub równoważne testy, w celu zapewnienia zgodności wyrobu z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Jednostka notyfikowana musi umieścić lub spowodować umieszczenie swojego numeru identyfikacyjnego na zatwierdzonym wyrobie pirotechnicznym i sporządzić pisemne świadectwo zgodności odnoszące się do przeprowadzonych testów.

3. Celem dokumentacji technicznej jest umożliwienie oceny zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy oraz zrozumienia projektu, procesu wytwarzania i działania wyrobu pirotechnicznego.

Dokumentacja musi zawierać, w zakresie niezbędnym dla dokonania takiej oceny:

- a) ogólny opis typu;
- b) projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części, podzespołów i obwodów;
- c) opisy i objaśnienia konieczne dla zrozumienia projektów koncepcyjnych oraz rysunków technicznych, schematów części, podzespołów, obwodów oraz działania wyrobu pirotechnicznego;
- d) wykaz zharmonizowanych norm określonych w art. 8 niniejszej dyrektywy, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych w celu spełnienia zasadniczych wymagań bezpieczeństwa niniejszej dyrektywy, jeżeli normy określone w art. 8 niniejszej dyrektywy nie zostały zastosowane;
- e) wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych i przeprowadzonych badań;
- f) sprawozdania z badań.

6. **Moduł H: Pełna gwarancja jakości**

1. Niniejszy moduł opisuje procedurę, dzięki której producent, wypełniając zobowiązania określone w pkt 2, zapewnia i zaświadcza, że odnośne wyroby spełniają odpowiednie wymagania dyrektywy. Producent lub importer musi umieścić oznakowanie CE na każdym wyrobie pirotechnicznym i sporządza pisemną deklarację zgodności. Oznakowaniu CE musi towarzyszyć numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrolę określone w pkt 4.
2. Producent musi stosować zatwierdzony system jakości projektowania, produkcji oraz końcowego odbioru i kontroli określony w pkt 3 i musi podlegać kontrolom określonym w pkt 4.
3. *System zapewniania jakości*

- 3.1. Producent musi złożyć do jednostki notyfikowanej wnioski o przeprowadzenie oceny systemu zapewniania jakości.

Wniosek zawiera:

- a) wszystkie odpowiednie informacje na temat przewidzianej klasy produktu pirotechnicznego;
- b) dokumentację dotyczącą systemu zapewniania jakości.

- 3.2. System zapewniania jakości musi gwarantować zgodność produktu z odpowiednimi wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Wszystkie założenia, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta muszą być udokumentowane w systematyczny i uporządkowany sposób w formie spisanych zasad postępowania, procedur i instrukcji. Dokumentacja systemu zapewniania jakości musi umożliwiać jednoznaczną interpretację programów, planów, instrukcji i sprawozdań dotyczących zapewnienia jakości.

Musi ona w szczególności zawierać odpowiedni opis następujących punktów:

- a) cele jakości oraz struktura organizacyjna, obowiązki i uprawnienia kierownictwa w odniesieniu do projektu i jakości produktu;
- b) specyfikacja techniczna konstrukcji, łącznie z zastosowanymi normami, a także, w przypadku gdy normy, o których mowa w art. 8 niniejszej dyrektywy, nie zostały w pełni spełnione, opis środków gwarantujących, że odpowiednie zasadnicze wymagania dyrektywy są spełnione;
- c) techniki kontroli i sprawdzania gotowego produktu, procedury i systematyczne środki zastosowane przy wytwarzaniu produktu należącego do określonej klasy;
- d) odpowiednie metody wytwarzania, kontroli jakości i zapewniania jakości, zastosowane procedury i systematyczne działania;
- e) kontrole przeprowadzane przed, w trakcie i po procesie produkcji oraz badania, z zaznaczeniem ich częstotliwości;
- f) zapisy związane z systemem zapewniania jakości, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas badań, dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.;
- g) środki monitorowania, czy osiągnięto zakładaną jakość projektowania i produktu, a także skuteczność działania systemu zapewniania jakości.

- 3.3. Jednostka notyfikowana ocenia system zapewniania jakości w celu stwierdzenia, czy spełnia on wymagania określone w pkt 3.2. W przypadku systemów zapewniania jakości, które stosują odpowiednie zharmonizowane normy, zakłada on spełnienie tych wymagań.

W skład zespołu audytorów powinien wchodzić przynajmniej jeden członek z doświadczeniem w ocenie technologii danego produktu. Procedura oceny obejmuje także wizytę inspekcyjną w zakładzie producenta.

Należy uzasadniona decyzja dotycząca oceny musi być notyfikowana producentowi. Musi ona zawierać wyniki badania.

- 3.4. Producent zobowiązuje się do wypełniania zobowiązań wynikających z tak zatwierzonego systemu zapewniania jakości oraz utrzymywania go na właściwym i skutecznym poziomie.

Producent lub jego autoryzowany pełnomocnik informuje jednostkę notyfikowaną, która zatwierdziła system zapewnienia jakości, o każdej planowanej zmianie systemu zapewniania jakości.

Jednostka notyfikowana ocenia proponowane zmiany i decyduje, czy zmieniony system zapewniania jakości będzie wciąż spełniał wymagania określone w pkt 3.2, czy też wymagana jest jego ponowna ocena.

Należy uzasadniona decyzja musi być notyfikowana producentowi. Musi ona zawierać wyniki badania.

4. Monitorowanie WE, za które odpowiedzialna jest jednostka notyfikowana

- 4.1. Celem monitorowania WE jest upewnienie się, że producent należyście wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu zapewnienia jakości.
- 4.2. Producent umożliwia jednostce notyfikowanej dostęp w celach inspekcyjnych do pomieszczeń projektowych, wytwórczych, kontrolnych, inspekcyjnych i magazynowych oraz przekazuje jej wszelkie niezbędne informacje, w szczególności:
 - a) dokumentację dotyczącą systemu zapewniania jakości;
 - b) zapisy związane z systemem zapewniania jakości w dziedzinie badań i rozwoju, takie jak wyniki analiz, obliczeń, badań itp.;
 - c) zapisy związane z systemem jakości w dziedzinie produkcji, takie jak sprawozdania z inspekcji, dane uzyskane podczas testów, dane dotyczące kalibracji urządzeń, dane dotyczące kwalifikacji pracowników przeprowadzających badania i testy itd.
- 4.3. Jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe audyty w celu upewnienia się, że producent utrzymuje i stosuje system zapewniania jakości oraz przekazuje producentowi sprawozdanie z audytu.

- 4.4. Jednostka notyfikowana może dodatkowo składać producentowi niezapowiedziane wizyty. Podczas takich wizyt jednostka notyfikowana może przeprowadzać badania lub zlecać ich przeprowadzenie, w celu zweryfikowania, czy system zapewnienia jakości funkcjonuje prawidłowo. Jednostka notyfikowana przekazuje producentowi sprawozdanie z wizyty i, jeżeli przeprowadzono badanie, sprawozdanie z badania.
 5. Przez okres co najmniej 10 lat od daty wytworzenia ostatniego wyrobu producent przechowuje do dyspozycji organów krajowych:
 - a) dokumentację określoną w pkt 3.1 lit. b);
 - b) dokumentację dotyczącą zmian określonych w pkt 3.4 akapit drugi;
 - c) decyzje i sprawozdania jednostki notyfikowanej, określone w pkt 3.4 akapit czwarty oraz w pkt 4.3 i 4.4.
 6. Każda jednostka notyfikowana przekazuje pozostałym jednostkom notyfikowanym odpowiednie informacje dotyczące wydanych lub cofniętych zatwierdzeń systemów zapewniania jakości.
-

ZAŁĄCZNIK III

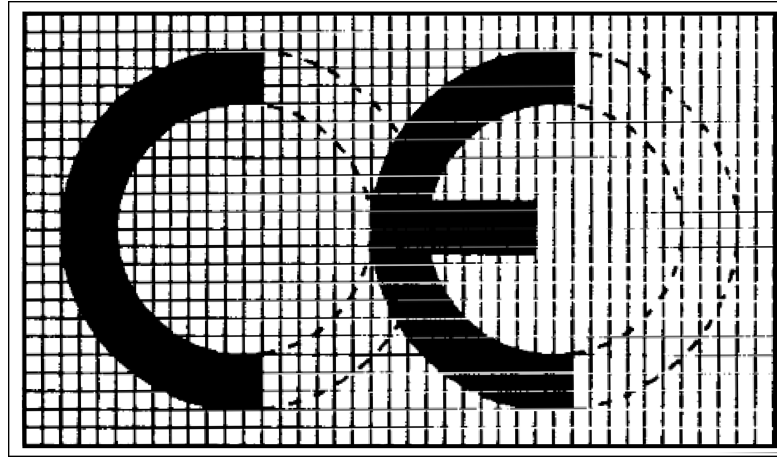
Minimalne kryteria, które powinny być uwzględniane przez państwa członkowskie w stosunku do jednostek odpowiedzialnych za ocenę zgodności

1. Jednostka, jej dyrektor i personel odpowiedzialny za przeprowadzanie badań sprawdzających nie mogą być projektantami, producentami, dostawcami, instalatorami lub importerami wyrobów pirotechnicznych, które kontrolują, ani też upoważnionymi przedstawicielami żadnej z tych stron. Nie mogą oni też angażować się, bezpośrednio lub jako upoważnieni przedstawiciele, w projektowanie, konstruowanie, sprzedaż, konserwację lub import takich wyrobów. Nie wyklucza to możliwości wymiany informacji technicznych między producentem a jednostką.
 2. Jednostka i jej personel przeprowadzają badania weryfikacyjne z najwyższym stopniem uczciwości zawodowej i technicznej kompetencji i nie podlegają żadnym naciskom ani wpływom, szczególnie finansowym, które mogłyby oddziaływać na ich ocenę lub wyniki inspekcji, szczególnie ze strony osób lub grup osób zainteresowanych wynikami weryfikacji.
 3. Jednostka ma do dyspozycji niezbędny personel i posiada niezbędne wyposażenie umożliwiające jej prawidłową realizację zadań administracyjnych i technicznych związanych z weryfikacją; ma również dostęp do sprzętu wymaganego do szczególnej weryfikacji.
 4. Personel odpowiedzialny za kontrolę posiada:
 - a) gruntowne przeszkolenie techniczne i zawodowe;
 - b) zadowalającą znajomość wymagań związanych z przeprowadzanymi przez niego badaniami i odpowiednie doświadczenie w ich przeprowadzaniu;
 - c) umiejętność sporządzania certyfikatów, protokołów i sprawozdań wymaganych w celu uwierzytelnienia przeprowadzonych testów.
 5. Zagwarantowana jest bezstronność personelu przeprowadzającego inspekcje. Jego wynagrodzenie nie zależy od liczby przeprowadzonych testów ani od wyników takich testów.
 6. Jednostka jest ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej, chyba że odpowiedzialność ponosi państwo zgodnie z przepisami prawa krajowego lub samo państwo członkowskie jest bezpośrednio odpowiedzialne za badania.
 7. Personel jednostki jest zobowiązany do zachowania tajemnicy zawodowej w odniesieniu do wszystkich informacji uzyskanych podczas wykonywania swych zadań (z wyjątkiem udzielania ich właściwym władzom administracyjnym państwa, w którym jednostka ta prowadzi swoją działalność) w ramach niniejszej dyrektywy lub wszelkich innych przepisów prawa krajowego, które ją wykonują.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Oznakowanie zgodności

Oznakowanie zgodności CE składa się z liter „CE” w następującej formie:



W przypadku zmniejszenia lub powiększenia oznakowania CE należy zachować proporcje powyższego rysunku.

DYREKTYWA 2007/24/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 23 maja 2007 r.

uchylająca dyrektywę Rady 71/304/EWG dotyczącą zniesienia ograniczeń swobody świadczenia usług w odniesieniu do zamówień publicznych na roboty budowlane oraz udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane wykonawcom działającym za pośrednictwem agencji i oddziałów**(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 47 ust. 2 oraz art. 55 i 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W komunikacie skierowanym do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie aktualizacji i uproszczenia wspólnotowego dorobku prawnego Komisja zapowiedziała między innymi zamiar przeprowadzenia przeglądu dorobku prawnego w celu sprawdzenia, czy może on zostać uproszczony, na przykład poprzez uchylene aktów prawnych, które stały się nieaktualne.
- (2) Przyjęcie różnych aktów prawnych dotyczących zamówień publicznych, takich jak ostatnio przyjęta dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽²⁾ oraz dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽³⁾, jak również rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, w szczególności

jego wyrok z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie C-76/90 Säger ⁽⁴⁾, pozwalają osiągnąć poziom zabezpieczenia równy lub wyższy od poziomu, jaki zapewniały przepisy dyrektywy 71/304/EWG ⁽⁵⁾.

- (3) W związku z tym w celu uproszczenia wspólnotowego dorobku prawnego bez jednoczesnego naruszenia praw podmiotów gospodarczych dyrektywa 71/304/EWG powinna zostać uchylona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Uchyla się dyrektywę 71/304/EWG.

Artykuł 2Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.**Artykuł 3**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu
Parlamentu Europejskiego

H.G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. GLOSER

Przewodniczący

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 lutego 2007 r. (dotychczas nieopublikowana w *Dzienniku Urzędowym*) oraz decyzja Rady z dnia 16 kwietnia 2007 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/97/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 107).

⁽³⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 114. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/97/WE.

⁽⁴⁾ Zb.Orz. 1991, str. I-4221.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 185 z 16.8.1971, str. 1.

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA NR 623/2007/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 23 maja 2007 r.

zmieniająca dyrektywę 2002/2/WE zmieniającą dyrektywę Rady 79/373/EWG w sprawie obrotu mieszankami paszowymi

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 152 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ zmienił dyrektywę Rady 79/373/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie obrotu mieszankami paszowymi ⁽⁴⁾. Przepis ten dodał punkt do art. 5 ust. 1 dyrektywy 79/373/EWG, zgodnie z którym wymaga się od producentów zwierzęcych mieszanek paszowych wskazania, na wniosek klienta, dokładnego składu danej mieszanki.

(2) Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w swoim wyroku z dnia 6 grudnia 2005 r. w sprawach połączonych C-453/03, C-11/04, C-12/04 i C-194/04 ⁽⁵⁾, orzekł nieważność art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/2/WE w świetle zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, str. 34.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 16 kwietnia 2007 r.

⁽³⁾ Dyrektywa 2002/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 79/373/EWG w sprawie obrotu mieszankami paszowymi (Dz.U. L 63 z 6.3.2002, str. 23).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 807/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, str. 36).

⁽⁵⁾ ABNA i inni, Zb.Orz. 2005, str. I-10423.

(3) W przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucje art. 233 Traktatu wymaga od nich podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.

(4) Cel, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa pasz, jest osiągnięty między innymi poprzez stosowanie przepisów rozporządzeń (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁶⁾ i (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁷⁾.

(5) Szereg orzeczeń sądowych w państwach członkowskich doprowadził do niejednolitego wdrożenia dyrektywy 2002/2/WE, a przed właściwymi sądami krajowymi toczy się obecnie wiele postępowań dotyczących tej dyrektywy.

(6) Parlament Europejski i Rada nie wprowadzają obecnie więcej dalekosiężnych zmian do podstawowego aktu prawnego, ponieważ w ramach programu upraszczania przepisów prawnych Komisja złożyła obietnicę przygotowania do połowy 2007 r. wniosków w sprawie gruntownych zmian w prawie dotyczącym pasz. Obie instytucje spodziewają się, że w związku z tym ponownie zostanie dokonany przegląd kwestii tak zwanej „otwartej deklaracji” w sprawie składników i oczekują nowych wniosków Komisji uwzględniających zarówno interesy rolników zainteresowanych otrzymaniem dokładnych i szczegółowych informacji na temat składników mieszanek paszowych, jak i interesy przemysłu, któremu zależy na odpowiedniej ochronie tajemnic handlowych.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 575/2006 (Dz.U. L 100 z 8.4.2006, str. 3).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiające wymagania dotyczące higieny pasz (Dz.U. L 35 z 8.2.2005, str. 1).

- (7) Artykuł 12 akapit drugi dyrektywy 79/373/EWG, dodany art. 1 ust. 5 dyrektywy 2002/2/WE, nakłada na producentów mieszanek paszowych obowiązek udostępniania na żądanie organom odpowiedzialnym za przeprowadzanie urzędowych kontroli wszelkich dokumentów dotyczących składu mieszanek paszowych, które mają być wprowadzone na rynek, umożliwiając tym samym sprawdzenie dokładności informacji podanych na etykiecie.
- (8) Dyrektywa 2002/2/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2002/2/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się art. 1 ust. 1. lit. b);
- 2) w art. 1 ust. 6 art. 15a dyrektywy 79/373/EWG otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15a

Najpóźniej do dnia 6 listopada 2006 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie

sporządzone na podstawie informacji otrzymanych z państw członkowskich w sprawie realizacji środków wprowadzonych na podstawie art. 5 ust. 1 lit. j) i ust. 5 lit. d) oraz art. 5c i art. 12 akapit drugi, w szczególności w odniesieniu do oznaczenia na etykiecie mieszanek paszowych, w formie zawartości procentowej w masie zawierającej dopuszczalne odchylenie, masy materiałów paszowych wraz z wszelkimi propozycjami mającymi na celu poprawę tych środków.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu
Parlamentu Europejskiego
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
G. GLOSER
Przewodniczący

DECYZJA NR 624/2007/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**z dnia 23 maja 2007 r.****ustanawiająca program działań dla cel we Wspólnocie (Cła 2013)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Głównym celem Wspólnoty w kolejnych latach jest wzrost gospodarczy i stworzenie miejsc pracy zgodnie z założeniami odnowionej strategii lizbońskiej. Poprzednie programy w dziedzinie cel, w szczególności decyzja nr 253/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2003 r. przyjmująca program działań dla cel we Wspólnocie⁽³⁾ (zwana dalej „Cła 2007”), istotnie przyczyniły się do osiągnięcia tego celu oraz ogólnych celów polityki celnej. Dlatego też należy kontynuować działania rozpoczęte w ramach tych programów. Nowy program (zwany dalej „programem”) powinien zostać ustanowiony na okres sześciu lat, aby dostosować jego trwanie do okresu trwania wieloletnich ram finansowych zawartych w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 17 maja 2006 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽⁴⁾.
- (2) Administracje celne odgrywają żywotną rolę w ochronie interesów Wspólnoty, a zwłaszcza jej interesów finansowych. Zapewniają one także równorzędny poziom ochrony dla obywateli Wspólnoty i jej podmiotów gospodarczych w dowolnym miejscu na terytorium celnym Wspólnoty, w którym realizowane są formalności związane z odprawą celną. W tym kontekście polityka strategiczna zdefiniowana przez Grupę ds. Polityki Celnej ma na celu zapewnienie, że krajowe administracje celne będą działały na tyle sprawnie i skutecznie oraz reagowały na wszelkie potrzeby wynikające ze zmiany otoczenia celnego, jak gdyby tworzyły jedną administrację. Dlatego ważne jest, aby program był spójny z ogólną polityką celną i wspomagał tę politykę oraz aby Grupa ds. Polityki Celnej, w której skład wchodzi Komisja i szefowie administracji celnych państw członkowskich lub ich przedstawiciele, otrzymała wsparcie w ramach programu. Wdrożenie programu powinno więc być koordynowane i organizowane przez Komisję oraz państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki wypracowanej przez Grupę ds. Polityki Celnej.
- (3) W działaniach dotyczących cel należy zatem uznać za priorytet poprawę instrumentów kontroli i działalności zwalczania nadużyć finansowych, minimalizowanie kosztów dostosowywania się do ustawodawstwa celnego ponoszonych przez podmioty gospodarcze, zapewnienie efektywnego zarządzania kontrolą towarów na zewnętrznych granicach oraz ochronę obywateli Unii Europejskiej w zakresie bezpieczeństwa międzynarodowego łańcucha dostaw. Wspólnota powinna zatem mieć zdolność, w ramach swoich uprawnień, do wspierania działań administracji celnych państw członkowskich, a każda możliwość współpracy administracyjnej oraz wzajemnej pomocy administracyjnej przewidziana przez przepisy wspólnotowe powinna być w pełni wykorzystywana.
- (4) W celu wsparcia procesu przystępowania krajów kandydujących administracje celne tych krajów powinny otrzymać niezbędne wsparcie, tak aby były one zdolne podejmować pełen zakres zadań wymaganych przez prawodawstwo wspólnotowe od daty ich przystąpienia, w tym zarządzania przyszłymi granicami zewnętrznymi. Z tego względu program powinien być otwarty dla krajów kandydujących oraz potencjalnych krajów kandydujących.
- (5) W celu wsparcia reform celnych w krajach uczestniczących w europejskiej polityce sąsiedztwa należy umożliwić im, pod pewnymi warunkami, udział w wybranych działaniach w ramach niniejszego programu.
- (6) Rosnąca globalizacja handlu, rozwój nowych rynków oraz zmiany w metodach i szybkości przepływu towarów wymagają od administracji celnych zacieśnienia stosunków między nimi, a także przedsiębiorstwami, środowiskami prawniczymi i naukowymi oraz podmiotami gospodarczymi uczestniczącymi w handlu zagranicznym. Program powinien zapewnić, w stosownych przypadkach, możliwość uczestniczenia w działaniach programu osobom reprezentującym te środowiska lub podmioty.
- (7) Transeuropejskie skomputeryzowane bezpieczne systemy łączności i wymiany informacji, finansowane w ramach Cel 2007, są niezbędne dla funkcjonowania administracji celnych we Wspólnocie i dla wymiany informacji między administracjami celnymi, dlatego też powinny być nadal wspierane w ramach programu.
- (8) Doświadczenia uzyskane przez Wspólnotę podczas poprzednich programów dotyczących cel pokazują, że kontakty urzędników z różnych administracji krajowych w ramach działań zawodowych podejmowane z wykorzystaniem narzędzi, takich jak analiza porównawcza, grupy

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 30.12.2006, str. 78.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 16 kwietnia 2007 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 36 z 12.2.2003, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją nr 787/2004/WE (Dz.U. L 138 z 30.4.2004, str. 12).

⁽⁴⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, str. 1.

projektowe, seminaria, warsztaty, wizyty robocze, działania szkoleniowe oraz działania monitoringowe, przyczyniają się w dużym stopniu do osiągania celów tych programów. Działania te powinny więc być kontynuowane, a ponadto należy umożliwić tworzenie nowych narzędzi w sytuacjach wymagających jeszcze skuteczniejszego reagowania na mogące się pojawić potrzeby.

- (9) Przy współpracy oraz uczestnictwie w programie urzędnikom celnym potrzebny jest dostateczny poziom znajomości języka. Zadanie zapewnienia niezbędnych szkoleń językowych dla własnych urzędników powinno spoczywać na krajach uczestniczących.
- (10) Śródkresowa ocena Ceł 2007 potwierdziła potrzebę większego uporządkowania w zakresie wymiany informacji i wymiany wiedzy między poszczególnymi administracjami i między administracjami a Komisją oraz potrzebę konsolidacji wiedzy wytworzonej w trakcie wydarzeń odbywających się w ramach programu. Z tego względu w programie należy zwracać szczególną uwagę na wymianę informacji oraz zarządzanie wiedzą.
- (11) Mimo że główna odpowiedzialność za osiągnięcie celów niniejszego programu spoczywa na krajach uczestniczących, konieczne jest działanie wspólnotowe w celu koordynacji działań realizowanych w ramach programu oraz zapewnienia infrastruktury i niezbędnych bodźców.
- (12) W związku z tym, że cele niniejszej decyzji nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a ze względu na skalę i skutki działania mogą zostać osiągnięte w lepszy sposób na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (13) Niniejsza decyzja ustanawia, na cały czas trwania programu, kopertę finansową, która stanowić będzie główny punkt odniesienia dla władzy budżetowej w rozumieniu pkt 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.
- (14) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej decyzji powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Ustanowienie programu

1. Niniejszym ustanawia się wieloletni wspólnotowy program działania dla cel we Wspólnocie (Cła 2013), zwany dalej

„programem”, na okres od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., w celu wspierania i uzupełniania działań podejmowanych przez państwa członkowskie dla zapewnienia skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego w dziedzinie cel.

2. Program składa się z następujących działań:

- systemy łączności i wymiany informacji;
- analiza porównawcza;
- seminaria i warsztaty;
- grupy projektowa i grupy sterujące;
- wizyty robocze;
- działalność szkoleniowa;
- działania monitoringowe;
- wszelkie inne działania niezbędne dla realizacji celów programu.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- „administracja” oznacza władze publiczne i inne organy w krajach uczestniczących, które są odpowiedzialne za administrowanie cłami i działaniami związanymi z cłami;
- „urzędnik” oznacza członka administracji.

Artykuł 3

Udział w programie

1. Krajami uczestniczącymi są państwa członkowskie oraz kraje, o których mowa w ust. 2.

2. Udział w programie jest otwarty dla:

- krajów kandydujących korzystających ze strategii przedakcesyjnej zgodnie z ogólnymi zasadami oraz warunkami ogólnymi dotyczącymi uczestnictwa tych krajów w programach wspólnotowych ustanowionych w ramach odpowiednich decyzji Rady dotyczących umów ramowych oraz stowarzyszeniowych;
- potencjalnych krajów kandydujących, zgodnie z przepisami, które zostaną określone w wyniku zawarcia z tymi krajami umów ramowych w sprawie ich uczestnictwa w programach wspólnotowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

3. Udział w programie może być także otwarty dla niektórych krajów partnerskich w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, o ile kraje te osiągnęły wystarczający poziom zbliżenia odpowiedniego ustawodawstwa i metod administracyjnych do prawodawstwa i metod administracyjnych Wspólnoty zgodnie z przepisami, które zostaną określone w wyniku zawarcia z tymi państwami umów ramowych w sprawie ich uczestnictwa w programach wspólnotowych.

4. Kraje uczestniczące są reprezentowane przez urzędników z właściwej administracji.

Artykuł 4

Cele ogólne

1. Program jest skonstruowany w sposób zapewniający osiągnięcie następujących celów ogólnych:

- a) zapewnienia, aby działalność w dziedzinie cel spełniała potrzeby rynku wewnętrznego, w tym bezpieczeństwo łańcucha dostaw i ułatwienie handlu, a także aby wspierała strategię na rzecz wzrostu i zatrudnienia;
- b) współdziałania i wykonywania swoich obowiązków przez administracje celne państw członkowskich w sposób na tyle efektywny, jak gdyby stanowiły one jednolitą administrację, w celu zapewnienia równoważności wyników kontroli w każdym miejscu na obszarze celnym Wspólnoty oraz wspieranie legalnej działalności gospodarczej;
- c) niezbędnej ochrony interesów finansowych Wspólnoty;
- d) zwiększenia bezpieczeństwa i ochrony;
- e) przygotowania krajów, o których mowa w art. 3 ust. 2, do przystąpienia, w tym poprzez wymianę doświadczeń i wiedzy z administracjami celnymi tych krajów.

2. Wspólne podejście dotyczące polityki celnej jest stale dostosowywane do nowych warunków wynikających z partnerstwa między Komisją a państwami członkowskimi w ramach Grupy ds. Polityki Celnej, w której skład wchodzi Komisja i szefowie administracji celnych państw członkowskich lub ich przedstawiciele. Komisja regularnie informuje Grupę ds. Polityki Celnej o środkach związanych z realizacją programu.

Artykuł 5

Cele szczegółowe

Cele szczegółowe programu są następujące:

- a) zmniejszenie obciążenia administracyjnego i kosztów przestrzegania przepisów dla podmiotów gospodarczych poprzez lepszą standaryzację i uproszczenie systemów celnych i narzędzi kontrolnych oraz utrzymywanie otwartej i przejrzystej współpracy z podmiotami handlowymi;
- b) określenie, rozwijanie i stosowanie najlepszych praktyk pracy, szczególnie w zakresie kontroli audytowej przed odprawą celną i po niej, analizy ryzyka, instrumentów kontroli bezpieczeństwa oraz uproszczonych procedur;
- c) utrzymanie systemu pomiaru skuteczności państw członkowskich w dziedzinie administracji celnej w celu poprawy ich wydajności i skuteczności;

- d) wspieranie działań zmierzających do zapobiegania nieprawidłowościom, w szczególności poprzez szybkie dostarczanie informacji o zagrożeniach do granicznych posterunków celnych;
- e) zapewnienie jednolitej i jednoznacznej klasyfikacji taryf w Wspólnocie, w szczególności poprzez poprawę koordynacji i współpracy między laboratoriami;
- f) wspieranie tworzenia paneuropejskiego elektronicznego środowiska celnego poprzez rozwijanie interoperacyjnych systemów łączności i wymiany informacji w połączeniu z niezbędnymi zmianami legislacyjnymi i administracyjnymi;
- g) utrzymywanie istniejących systemów łączności i informacji oraz, w odpowiednich przypadkach, opracowywanie nowych systemów;
- h) podejmowanie działań, które będą przewidywać wspieranie administracji celnych krajów przygotowujących się do przystąpienia;
- i) przyczynianie się do rozwoju wysokiej jakości administracji celnej w krajach trzecich;
- j) poprawa współpracy między administracjami celnymi państw członkowskich i krajów trzecich, w szczególności z administracjami celnymi krajów partnerskich w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa;
- k) opracowywanie i wzmacnianie wspólnych szkoleń.

Artykuł 6

Program pracy

Komisja co roku określa program pracy zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 20 ust. 2.

ROZDZIAŁ II

DZIAŁANIA PROGRAMOWE

Artykuł 7

Systemy łączności i wymiany informacji

1. Komisja i kraje uczestniczące zapewniają funkcjonowanie systemów łączności i wymiany informacji określonych w ust. 2.
2. Systemy łączności i wymiany informacji składają się z następujących elementów:
 - a) wspólnej sieci łączności/wspólnego systemu połączeń (CCN/CSI);
 - b) skomputeryzowanego systemu tranzytowego (CTS);
 - c) systemów taryfowych, w szczególności system rozpowszechniania danych (DDS), nomenklatury scalonej, systemu informacji o zintegrowanej taryfie Wspólnoty Europejskiej (TARIC), europejskiego systemu wiążącej informacji taryfowej (EBTI), systemu zarządzania nadzorem kontyngentów taryfowych (TQS), systemu informacji o zawieszeniach

(SUSPENSIONS), systemu zarządzania wzorami (SMS), informatycznego systemu procedur (ISPP), europejskiego spisu celnego substancji chemicznych (ECICS), systemu zarejestrowanych eksporterów (REX);

- d) systemów zwiększenia bezpieczeństwa określonych w rozporządzeniu (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniającym rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹⁾, w tym wspólnotowego systemu zarządzania ryzykiem, systemu kontroli wywozu (ECS), systemu kontroli wwozu (ICS) oraz systemu odnoszącego się do upoważnionych podmiotów gospodarczych (AEO);
- e) wszelkich nowych systemów łączności i wymiany informacji związanych z administracją celną, w tym elektronicznych systemów celnych, ustanowionych zgodnie z aktami prawnymi Wspólnoty i przewidziane w programie prac, o którym mowa w art. 6.

3. Wspólnotowymi częściami składowymi systemów łączności i wymiany informacji są: sprzęt, oprogramowanie i połączenia sieciowe, które są wspólne dla wszystkich krajów uczestniczących. Komisja zawiera, w imieniu Wspólnoty, umowy niezbędne do zapewnienia operacyjności tych części składowych.

4. Niewspólnotowe części składowe systemów łączności i wymiany informacji obejmują: krajowe bazy danych wchodzące w skład tych systemów, połączenia sieciowe między wspólnotowymi i niewspólnotowymi częściami składowymi oraz takie oprogramowanie i sprzęt, jakie każdy kraj uczestniczący uznaje za właściwe dla pełnego funkcjonowania tych systemów w całej swojej administracji. Kraje uczestniczące zapewniają operacyjność niewspólnotowych części składowych i interoperacyjność tych części składowych ze wspólnotowymi częściami składowymi.

5. Komisja koordynuje, we współpracy z krajami uczestniczącymi, wspomniane aspekty związane z ustanowieniem i funkcjonowaniem wspólnotowych i niewspólnotowych części składowych systemów i infrastruktury, o których mowa w ust. 2, które konieczne są, aby zapewnić ich operacyjność, wzajemną łączność i ciągłe doskonalenie. Komisja i kraje uczestniczące dokładają wszelkich starań w celu przestrzegania harmonogramów i terminów ustanowionych w tym celu.

6. Komisja może zdecydować o udostępnieniu CCN/CSI innym administracjom do celów związanych lub niezwiązanych z administracją celną. W celu pokrycia wynikających z tego kosztów może być wymagany wkład finansowy.

Artykuł 8

Analiza porównawcza

Działania w zakresie analizy porównawczej polegające na porównaniu metod pracy, procedur i procesów, obejmujące ustalone wskaźniki mające na celu ustalenie najlepszych praktyk, mogą być organizowane przez dwa lub większą liczbę krajów uczestniczących.

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 13.

Artykuł 9

Seminaria i warsztaty

Komisja oraz kraje uczestniczące wspólnie organizują seminaria i warsztaty oraz zapewniają upowszechnianie wyników takich seminariów i warsztatów.

Artykuł 10

Grupy projektowe i grupy sterujące

Komisja we współpracy z krajami uczestniczącymi może stworzyć grupy projektowe odpowiedzialne za realizację konkretnych zadań w określonym przedziale czasu, oraz grupy sterujące realizujące działania o charakterze koordynacyjnym.

Artykuł 11

Wizyty robocze

1. Kraje uczestniczące organizują wizyty robocze dla urzędników. Czas trwania wizyt roboczych nie może przekraczać jednego miesiąca. Każda wizyta robocza koncentruje się na określonym aspekcie pracy i jest w wystarczającym stopniu przygotowywana, a następnie oceniana przez zainteresowanych urzędników i administracje. Wizyty robocze mogą mieć charakter operacyjny lub być ukierunkowane na szczególne działania priorytetowe.

2. Kraje uczestniczące umożliwiają urzędnikom odbywającym wizyty czynne działanie w administracji przyjmującej. W tym celu urzędnicy biorący udział w wymianie są upoważnieni do wykonywania zadań związanych z powierzonymi im obowiązkami. Jeżeli wymagają tego okoliczności, w szczególności w celu uwzględnienia szczególnych wymogów systemu prawnego każdego kraju uczestniczącego, właściwe organy krajów uczestniczących mogą ograniczyć to upoważnienie.

3. W trakcie wizyty roboczej urzędnicy odbywający wizytę ponoszą taką samą odpowiedzialność cywilną z tytułu wykonywania swoich obowiązków, jak urzędnicy administracji przyjmującej. Urzędnicy odbywający wizytę podlegają tym samym zasadom poufności zawodowej, co urzędnicy administracji przyjmującej.

Artykuł 12

Działalność szkoleniowa

1. Kraje uczestniczące, we współpracy z Komisją, ułatwiają współpracę między krajowymi instytucjami szkoleniowymi, w szczególności poprzez:

- a) określenie norm szkoleniowych, rozwijanie istniejących programów szkoleń i, w miarę potrzeby, rozwijanie istniejących modułów szkoleniowych oraz nowych modułów wykorzystujących e-naukę w celu stworzenia wspólnej podstawy szkoleń dla urzędników, obejmującej pełny zakres wspólnotowych zasad i procedur celnych, aby umożliwić im zdobycie koniecznych kwalifikacji i wiedzy zawodowej;

- b) w odpowiednich przypadkach, propagowanie kursów szkoleniowych w dziedzinie cel i udostępnianie ich urzędnikom wszystkich krajów uczestniczących, wówczas gdy kraj uczestniczący organizuje takie kursy dla swoich własnych urzędników;
- c) w odpowiednich przypadkach, zapewnienie niezbędnej infrastruktury i narzędzi na potrzeby wspólnej e-nauki w dziedzinie cel oraz w dziedzinie zarządzania celnego.

2. Kraje uczestniczące, w odpowiednich przypadkach, włączają do krajowych programów szkoleń moduły e-szkoleń, o których mowa w ust. 1 lit. a).

Kraje uczestniczące zapewniają otrzymanie przez ich urzędników kształcenia wstępnego i ustawicznego niezbędnych dla uzyskania wspólnych kwalifikacji i wiedzy zawodowej zgodnie z programami szkoleń. Kraje uczestniczące wspierają kursy językowe dla urzędników niezbędne dla osiągnięcia odpowiedniego poziomu znajomości języka, umożliwiającego udział w programie.

Artykuł 13

Działania monitoringowe

1. Komisja we współpracy z państwami członkowskimi decyduje, które szczególne sektory prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie cel mogą podlegać monitoringowi.
2. Monitoring taki prowadzą zespoły mieszane złożone z funkcjonariuszy celnych z państw członkowskich oraz przedstawicieli Komisji. Zespoły te, na bazie podejścia tematycznego lub regionalnego, wizytują różne punkty obszaru celnego Wspólnoty, w których administracja celna pełni swoje obowiązki. Zespoły analizują praktyki celne na szczeblu krajowym, wskazują trudności w stosowaniu zasad oraz, w odpowiednich przypadkach, wskazują sugestie dotyczące dostosowania zasad wspólnotowych i metod pracy w celu poprawy efektywności działań celnych jako całości. Sprawozdania zespołów przekazywane są państwom członkowskim i Komisji.

Artykuł 14

Udział w działaniach przewidzianych w programie

Przedstawiciele organizacji międzynarodowych, administracji krajów trzecich oraz podmiotów gospodarczych i ich organizacji mogą uczestniczyć w działaniach organizowanych w ramach programu zawsze, gdy jest to użyteczne dla osiągnięcia celów wymienionych w art. 4 i 5.

Artykuł 15

Wymiana informacji

Komisja we współpracy z krajami uczestniczącymi wspiera wymianę informacji wynikających z działań prowadzonych w ramach programu.

ROZDZIAŁ III

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 16

Ramy finansowe

1. Koperta finansowa dla realizacji niniejszego programu w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynosi 323 800 000 EUR.
2. Roczną alokację środków zatwierdza władza budżetowa w granicach wieloletnich ram finansowych, zgodnie z pkt 37 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.

Artykuł 17

Wydatki

1. Wydatki niezbędne dla realizacji programu są ponoszone przez Wspólnotę i kraje uczestniczące zgodnie z ust. 2–5.
2. Wspólnota pokrywa następujące wydatki:
 - a) koszt nabycia, rozwoju, instalacji, utrzymania i bieżącej eksploatacji wspólnotowych części składowych systemów łączności i wymiany informacji, o których mowa w art. 7 ust. 3;
 - b) koszty podróży i diet poniesione przez urzędników z krajów uczestniczących w działaniach związanych z analizą porównawczą, wizytami roboczymi, seminariami i warsztatami, grupami projektowymi i grupami pilotażowymi, działalnością szkoleniową i monitoringiem;
 - c) koszty organizacji seminariów i warsztatów;
 - d) koszty podróży i pobytu wynikające z uczestnictwa specjalistów zewnętrznych oraz uczestników, o których mowa w art. 14;
 - e) koszt nabycia, rozwoju, instalacji i utrzymania systemów i modułów szkoleniowych, w zakresie, w jakim są one wspólne dla wszystkich krajów uczestniczących;
 - f) koszty innych działań określonych w art. 1 ust. 2 lit. h) nieprzekraczające 5 % całkowitych kosztów programu.
3. Kraje uczestniczące pokrywają następujące koszty:
 - a) koszty zakupu, opracowania, instalacji, utrzymania i bieżącego funkcjonowania nienależących do Wspólnoty elementów systemów komunikacji i wymiany informacji, o których mowa w art. 7 ust. 4;
 - b) koszty kształcenia wstępnego i ustawicznego swoich urzędników, a w szczególności kształcenia w zakresie znajomości języków.
4. Kraje uczestniczące współpracują z Komisją, tak aby zapewnić, że środki są wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami.

Komisja, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2000 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) określa zasady dotyczące pokrywania kosztów oraz informuje o nich kraje uczestniczące.

5. Alokacja finansowa dla programu może również obejmować wydatki dotyczące działań przygotowawczych, następczych, związanych z audytem i oceną, które są niezbędne do zarządzania programem i do osiągnięcia jego celów, a w szczególności dotyczy to badań, posiedzeń, działań informacyjnych i publikacyjnych, wydatków związanych z sieciami informacyjnymi mającymi na celu wymianę informacji, jak również wszelkie inne wydatki na pomoc administracyjną i techniczną, jakie mogą zostać poniesione przez Komisję przy zarządzaniu programem.

Artykuł 18

Stosowanie rozporządzenia finansowego

Rozporządzenie finansowe stosuje się do wszystkich dotacji przyznanych zgodnie z niniejszą decyzją w rozumieniu tytułu VI rozporządzenia finansowego. Dotacje podlegają w szczególności uprzedniej pisemnej umowie z beneficjentem, określonej w art. 108 rozporządzenia finansowego i na podstawie przepisów wykonawczych przyjętych zgodnie z nim, zgodnie z którą beneficjent wyraża swoją zgodę na poddanie się audytowi Trybunału Obrachunkowego w zakresie wykorzystania przyznanych środków.

Artykuł 19

Kontrola finansowa

Decyzje finansowe oraz wszelkie porozumienia lub umowy wynikające z niniejszej decyzji podlegają kontroli finansowej, a jeżeli to konieczne, audytom przeprowadzanym na miejscu przez Komisję, w tym przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), oraz przez Trybunał Obrachunkowy. Audyty takie mogą mieć niezapowiedziany charakter.

ROZDZIAŁ IV

INNE PRZEPISY

Artykuł 20

Komitet

1. Komisja jest wspierana przez „Komitet ds. Programu Cła 2013” (zwany dalej „komitetem”).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

Artykuł 21

Dalsze działania

Program podlega stałemu wspólnemu monitorowaniu ze strony krajów uczestniczących i Komisji.

Artykuł 22

Ocena śródkresowa i ocena końcowa

1. Śródkresowa i końcowa ocena programu przeprowadzana jest przez Komisję na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 2, oraz wszelkich innych właściwych informacji. Program oceniany jest pod kątem celów ustanowionych w art. 4 i 5.

W ramach oceny śródkresowej dokonywany jest przegląd wyników osiągniętych w połowie okresu trwania programu pod względem skuteczności i efektywności, jak również przegląd dalszej adekwatności początkowych celów programu. Obejmuje ona również kwestie wykorzystania funduszy, postępów w dalszych działaniach i realizacji programu.

Ocena końcowa skupia się między innymi na skuteczności i efektywności działań prowadzonych w ramach programu.

2. Kraje uczestniczące przekazują Komisji następujące sprawozdania z oceny:

- a) przed dniem 1 kwietnia 2011 r. – sprawozdanie z oceny śródkresowej na temat adekwatności, skuteczności i efektywności programu;
- b) przed dniem 1 kwietnia 2014 r. – sprawozdanie z oceny końcowej koncentrujące się między innymi na skuteczności i efektywności programu.

3. W oparciu o sprawozdania, o których mowa w ust. 2, i wszelkie inne właściwe informacje, Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie następujące sprawozdania z oceny:

- a) przed dniem 1 sierpnia 2011 r. – sprawozdanie z oceny śródkresowej, o którym mowa w ust. 1, oraz komunikat na temat stosowności kontynuowania programu;
- b) przed dniem 1 sierpnia 2014 r. – sprawozdanie z oceny końcowej.

Sprawozdania te przekazywane są do wiadomości Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz Komitetowi Regionów.

Artykuł 23

Uchylenie

Decyzję nr 253/2003/WE uchyla się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2008 r.

Jednak zobowiązania finansowe związane z działaniami realizowanymi w ramach tej decyzji podlegają w dalszym ciągu jej przepisom aż do ich pełnej realizacji.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2008 r.

Artykuł 25

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2007 r.

W imieniu
Parlamentu Europejskiego

H.G. PÖTTERING

Przewodniczący

W imieniu Rady

G. GLOSER

Przewodniczący
